

LEGE
privind căutarea persoanelor dispărute

CAPITOLUL I
Dispoziții generale

Domeniul de aplicare

Art.1 - (1) Prezenta lege stabilește cadrul organizatoric, procedurile administrative, metodele și evidențele specifice activității de căutare a persoanelor dispărute.

(2) Căutarea persoanelor dispărute se desfășoară în mod coordonat la nivelul unităților Poliției Române, ca activitate de prevenire a infracțiunilor și de menținere și asigurare a ordinii și siguranței publice, realizată în scopul găsirii persoanelor dispărute și prevenirii unui pericol asupra vieții, integrității corporale sau sănătății acestora.

(3) Prezenta lege nu se aplică pentru:

a) identificarea, căutarea, localizarea și prinderea unei persoane date în urmărire, potrivit Codului de procedură penală, în scopul aducerii acesteia în fața organelor judiciare ori punerii în executare a anumitor hotărâri judecătorești;

b) găsirea unei persoane pentru a participa la o procedură în fața unei autorități sau pentru a-și îndeplini obligații civile;

(4) Cu excepțiile prevăzute la art.47, prezenta lege nu se aplică pentru căutarea-salvarea unei persoane a cărei viață sau sănătate sunt amenințate sau afectate de producerea unei situații de urgență.

Definirea unor termeni și expresii

Art.2 - (1) În sensul prezentei legi, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații:

a) persoană dispărută – persoana a cărei locație actuală nu este cunoscută și care nu poate fi contactată de persoanele cu care, în mod obișnuit, ține legătura, *sau* persoana care comunică prin orice mijloc faptul că nu poate stabili locația în care se află și că, din motive independente de voința sa, nu poate părăsi acea locație;

b) membru de familie – soțul/soția, persoana care conviețuiește cu persoana dispărută și care se gospodărește împreună cu aceasta de o manieră stabilă și continuă, rudele în linie dreaptă, până la gradul II inclusiv, frații și surorile, precum și persoanele aflate în întreținerea persoanei dispărute;

c) reprezentant legal al minorului – părintele, tutorele sau persoana desemnată, potrivit legii, să exercite drepturile și să îndeplinească obligațiile părintești față de minor, inclusiv persoana desemnată potrivit art. 104 alin. (2) din Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului, republicată, cu modificările și completările ulterioare;

d) locul dispariției – adresa exactă sau descrierea locului în care persoana dispărută a fost văzută ultima dată sau despre care există informații că a fost prezentă;

e) data dispariției – data calendaristică și, atunci când este posibil, ora sau intervalul de timp în care persoana dispărută a fost văzută ultima dată sau în care există informații că a fost prezentă;

f) momentul sesizării dispariției – data calendaristică și ora întocmirii documentelor prin care se consemnează sesizarea dispariției unei persoane potrivit art.10 alin.(3) sau art.12;

- g) unitate de poliție – unitate a Poliției Române cu atribuții de prevenire a infracțiunilor și de menținere și asigurare a ordinii și siguranței publice;
 - h) personal de ordine publică – personal al Poliției Române, Jandarmeriei Române, Poliției de Frontieră Române sau Poliției locale cu atribuții în domeniul ordinii publice;
 - i) găsirea persoanei dispărute – obținerea unor date și informații certe cu privire la locația actuală a unei persoane considerate ca fiind dispărută;
 - j) sistem informatic – orice dispozitiv sau ansamblu de dispozitive interconectate ori aflate în relație funcțională, dintre care unul sau mai multe asigură prelucrarea automată a datelor, cu ajutorul unui program informatic;
 - k) date informatice – orice reprezentare de fapte, informații sau concepte sub o formă adecvată prelucrării într-un sistem informatic, inclusiv un program capabil să determine executarea unei funcții de către un sistem informatic.
- (2) Prezenta lege utilizează sintagma „situație de urgență” cu înțelesul stabilit la art.2 lit.a) din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr.21/2004 privind Sistemul Național de Management al Situațiilor de Urgență, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr.15/2005, cu modificările și completările ulterioare.

Principiile activității de căutare a persoanelor dispărute

Art.3 - Procedurile administrative și metodele specifice activității de căutare a persoanelor dispărute, prevăzute de prezenta lege, se desfășoară potrivit următoarelor principii:

- a) *interesul superior al persoanei dispărute* – în aplicarea prezentei legi se prezumă că persoana dispărută este de acord cu obținerea și utilizarea de către autoritățile publice a unor date și informații privitoare la viața sa intimă, familială și privată, necesare desfășurării unor activități urgente apte să contribuie la găsirea sa;
- b) *prioritatea cazurilor noi de dispariție* – activitățile desfășurate pentru căutarea unei persoane în primele 48 de ore de la momentul sesizării dispariției acesteia au prioritate în raport cu activitățile desfășurate pentru căutarea persoanelor a căror dispariție a fost sesizată în urmă cu mai mult de 48 de ore;
- c) *rolul activ al autorităților* – obținerea datelor și informațiilor necesare stabilirii faptului că o persoană este sau nu dispărută și realizării activităților de căutare a persoanelor dispărute este în sarcina autorităților publice;
- d) *publicitatea cazurilor de dispariție* – autoritățile publice care desfășoară activități de căutare a unei persoane dispărute fac publice informații referitoare la dispariția acesteia;
- e) *confidențialitatea datelor privind viața privată* – datele și informațiile privind viața intimă, familială și privată obținute de personalul autorităților și instituțiilor publice cu ocazia desfășurării activităților de căutare a unei persoane dispărute nu sunt destinate publicității și pot fi divulgate doar persoanelor cărora le sunt necesare pentru realizarea atribuțiilor proprii de căutare a persoanei dispărute;
- f) *nediscriminarea* – căutarea persoanelor dispărute se desfășoară fără discriminare pe temei de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, gen, orientare sexuală, opinie ori apartenență politică, avere, origine socială, vârstă, dizabilitate, boală cronică necontagioasă sau infecție HIV/SIDA ori pentru alte împrejurări de același fel.

Protecția datelor cu caracter personal

Art.4 - (1) Prelucrările de date cu caracter personal efectuate potrivit prezentei legi constituie prelucrări efectuate în scopul prevenirii infracțiunilor și realizării activităților de menținere și asigurare a ordinii și siguranței publice.

(2) Prelucrările de date cu caracter personal efectuate potrivit prezentei legi se realizează cu respectarea prevederilor Legii nr. 363/2018 privind protecția persoanelor fizice referitor la prelucrarea datelor cu caracter personal de către autoritățile competente în scopul prevenirii, descoperirii, cercetării, urmăririi penale și combaterii infracțiunilor sau al executării pedepselor, măsurilor educative și de siguranță, precum și privind libera circulație a acestor date.

CAPITOLUL II

Cadrul organizatoric

Secțiunea 1 – Autoritatea competentă

Autoritatea competentă

Art.5 - (1) Autoritatea competentă privind căutarea persoanelor dispărute este Poliția Română.

(2) În cadrul Poliției Române se constituie, în condițiile legii, structuri specializate pentru căutarea persoanelor dispărute, la nivel central și la nivel teritorial.

(3) Structura organizatorică, numărul și specialitățile posturilor, precum și dotarea structurilor specializate pentru căutarea persoanelor dispărute se stabilesc potrivit normelor de competență de la nivelul Ministerului Afacerilor Interne, astfel încât să se asigure capacitatea operațională necesară îndeplinirii atribuțiilor prevăzute în prezenta lege în regim de continuitate a serviciului polițienesc.

Unitatea centrală pentru persoane dispărute

Art.6 - (1) În cadrul Inspectoratului General al Poliției Române se constituie o unitate centrală pentru coordonarea și sprijinirea activității de căutare a persoanelor dispărute, denumită în continuare *Unitatea centrală pentru persoane dispărute*.

(2) Unitatea centrală pentru persoane dispărute îndeplinește, în principal, următoarele atribuții:

- a) desfășoară activități de îndrumare, sprijin și control la structurile specializate pentru căutarea persoanelor dispărute constituite la nivel teritorial;
- b) desfășoară activități de îndrumare și sprijin la celelalte structuri ale Poliției Române, privind organizarea și realizarea activităților de căutare a persoanelor dispărute din competența acestora;
- c) elaborează ghiduri, formulare standardizate și manuale de bune practici, destinate a fi utilizate în activitatea de căutare a persoanelor dispărute;
- d) elaborează recomandări pentru populație cu privire la modul de comportare în cazul dispariției unei persoane;
- e) cooperează cu structuri similare din străinătate;
- f) colaborează cu persoane fizice și persoane juridice, române sau străine;
- g) în cazurile preluate spre soluționare, organizează și coordonează întreaga activitate de căutare a persoanei dispărute, efectuează sau, după caz, solicită personalului de ordine publică să efectueze activități de căutare a unei persoane dispărute și gestionează dosarele de dispariție.

Unitățile teritoriale pentru persoane dispărute

Art.7 - (1) La nivelul inspectoratelor județene de poliție, respectiv al Direcției Generale de Poliție a Municipiului București, se constituie structuri specializate pentru căutarea persoanelor dispărute, denumite în continuare *unități teritoriale pentru persoane dispărute*.

(2) Unitățile teritoriale pentru persoane dispărute îndeplinesc, în principal, următoarele atribuții:

- a) organizează și coordonează întreaga activitate de căutare a unei persoane dispărute;
- b) efectuează sau, după caz, solicită personalului de ordine publică să efectueze activități de căutare a unei persoane dispărute;
- c) constituie și gestionează dosarele de dispariție a persoanelor;
- d) cooperează cu structuri similare din străinătate;
- e) colaborează cu persoane fizice și persoane juridice, române sau străine.

Secțiunea a 2 – a – Persoanele partenere

Sprijinul din partea persoanelor partenere

Art.8 - (1) Orice persoană fizică sau juridică, denumită în continuare *persoană parteneră*, poate adera, în mod voluntar și gratuit, la efortul autorităților competente în găsirea persoanelor dispărute.

(2) Persoanele partenere pot desfășura activități, precum:

- a) mediatizarea cazului, prin intermediul resurselor disponibile;
- b) elaborarea unor postere, pliante, clipuri audio-video sau alte asemenea materiale de informare privind persoane dispărute;
- c) participarea în teren la căutarea persoanei dispărute sau la distribuirea unor materiale de informare;
- d) punerea la dispoziția autorităților competente a unor mijloace tehnice sau logistice.

Evidența persoanelor partenere

Art.9 - (1) Aderarea persoanelor partenere se face printr-un mecanism de înregistrare on-line pus la dispoziție de Poliția Română.

(2) Poliția Română asigură gestionarea și actualizarea bazei de date privind coordonatele de contact și capacitățile de sprijin ale persoanelor partenere.

(3) În cazul în care o persoană parteneră nu deține capacitățile de sprijin necesare sau nu oferă sprijinul asumat, Poliția Română poate decide neinclusiunea sau, după caz, eliminarea acesteia în/din baza de date prevăzută la alin.(2).

CAPITOLUL III Proceduri administrative

Secțiunea 1 – Sesizarea dispariției unei persoane

Modalitățile de sesizare

Art.10 - (1) Disparația unei persoane poate fi sesizată de către orice persoană, prin orice mod de comunicare.

(2) Unitățile de poliție au obligația de a primi sesizări privind dispariția unor persoane, indiferent de competența teritorială sau materială.

(3) Unitățile de poliție, indiferent de competența teritorială sau materială, se sesizează din oficiu cu privire la dispariția unei persoane, atunci când din datele și informațiile obținute în activitatea curentă rezultă că o persoană este dispărută și nu există sesizarea unei alte persoane cu privire la acest fapt. În acest sens, se întocmește un proces-verbal, în cuprinsul căruia se consemnează datele și informațiile care stau la baza sesizării din oficiu, precum și data calendaristică și ora întocmirii acestuia.

Conținutul sesizării

Art.11 - (1) Sesizarea privind dispariția unei persoane cuprinde următoarele:

a) numele și prenumele, data și locul nașterii, codul numeric personal, adresa unde locuiește efectiv și datele de contact ale persoanei care sesizează dispariția;

b) datele prevăzute la lit. a), referitoare la persoana dispărută, cunoscute de către persoana care sesizează dispariția;

c) informații privind gradul de rudenie, afinitate sau relația persoanei care sesizează dispariția cu persoana dispărută;

d) data și locul dispariției, precum și alte informații privind circumstanțele în care s-a produs dispariția, cunoscute de către persoana care sesizează dispariția;

e) informații care să indice faptul că persoana dispărută ar putea fi încadrată în una dintre categoriile prevăzute la art.41 alin.(1);

f) informații privind eventuale activități de căutare realizate de către persoana care sesizează dispariția și rezultatul acestora;

g) alte date și informații dintre cele prevăzute la art. 21, cunoscute de către persoana care sesizează dispariția;

h) orice alte date și informații pe care persoana care sesizează dispariția le consideră relevante pentru căutarea persoanei dispărute.

(2) Primirea sesizării nu poate fi refuzată pe motiv că persoana care sesizează dispariția nu comunică una sau mai multe dintre datele și informațiile prevăzute la alin. (1) lit.b)-h).

(3) Atunci când persoana care transmite date și informații cu privire la dispariția unei persoane nu dorește să comunice datele prevăzute la alin.(1) lit.a), se aplică prevederile art.10 alin.(3).

(4) În situația în care sesizarea privind dispariția unei persoane este făcută de serviciul de tip rezidențial în care aceasta este cazată, reprezentantul serviciului are obligația de a pune, de îndată, la dispoziția unității de poliție la care sesizează dispariția, dosarul persoanei expusă riscului de dispariție, întocmit potrivit art. 67.

Preluarea sesizării

Art.12 - (1) Activitatea curentă a unităților de poliție se organizează astfel încât orice sesizare privind dispariția unei persoane să fie preluată, de îndată, cu prioritate.

(2) Sesizarea se consemnează în scris de către persoana care o depune sau, cu acordul acesteia, de către polițistul care o primește. Pentru consemnarea declarației pot fi utilizate formulare tipizate puse la dispoziție de către unitatea de poliție.

(3) Polițistul care primește sesizarea solicită persoanei care sesizează dispariția fotografii, imagini video, bunuri, obiecte și înscrisuri, relevante și utile căutării persoanei dispărute. Primirea acestora se face pe bază de dovadă.

(4) În situația în care există mijloace tehnice, declarația persoanei care depune sesizarea poate fi înregistrată cu mijloace tehnice audio sau audiovideo, cu acordul acesteia.

(5) La solicitare, persoana poate primi o copie a sesizării formulate.

(6) Atunci când este formulată telefonic, preluarea sesizării de către unitățile de poliție se face prin completarea în mod corespunzător, de către polițistul care primește apelul telefonic, a unui formular tipizat destinat acestui scop sau prin întocmirea unui proces verbal.

(7) Dacă există mijloace tehnice, comunicările efectuate prin telefon, în alt mod decât prin numărul de apel unic de urgență „112”, sunt înregistrate, fără acordul persoanelor. În acest caz, polițistul care primește apelul telefonic are obligația de a informa apelantul cu privire la înregistrarea comunicării.

(8) În cuprinsul documentelor întocmite potrivit alin.(2) sau (6) se consemnează data calendaristică și ora întocmirii acestora.

Transmiterea sesizării la unitatea teritorială pentru persoane dispărute

Art.13 - (1) Procesul-verbal privind sesizarea din oficiu întocmit potrivit art.10 alin.(3) sau sesizarea preluată potrivit art.12, se remite, de îndată, unității teritoriale pentru persoane dispărute competentă, denumită în continuare unitate teritorială competentă.

(2) Unitatea teritorială competentă se determină, în ordine, de:

a) locul dispariției;

b) locuința efectivă a persoanei dispărute;

c) ultima reședință din România a persoanei dispărute;

d) ultimul domiciliu din România al persoanei dispărute;

e) locul sesizării dispariției.

Secțiunea a 2-a – Dosarul dispariției

Constituirea dosarului dispariției

Art.14 - (1) Unitatea teritorială competentă constituie, pentru fiecare persoană dispărută în parte, un dosar al cazului de dispariție, denumit în continuare dosarul dispariției.

(2) Atunci când sesizarea privește dispariția mai multor persoane la aceeași dată și în același loc, se constituie un singur dosar al dispariției pentru toate persoanele respective.

(3) Dosarul dispariției se constituie pe suport de hârtie și/sau în format electronic.

(4) În scopul bunei desfășurări a activității de căutare a unei persoane dispărute, în raport de circumstanțele cazului, Unitatea centrală pentru persoane dispărute poate prelua spre soluționare dosarul dispariției sau poate dispune preluarea acestuia de către o altă unitate teritorială decât cea competentă potrivit ordinii prevăzute la art.13 alin. (2).

(5) În cazul preluării spre soluționare a dosarului dispariției, Unitatea centrală pentru persoane dispărute exercită toate competențele prevăzute de prezenta lege pentru unitatea teritorială pentru persoane dispărute.

Evaluarea periodică a dosarului dispariției

Art.15 - (1) În cazul în care persoana nu a fost găsită, șeful unității teritoriale competente are obligația de a evalua periodic, cel puțin o dată la 3 luni începând cu momentul sesizării dispariției, datele și informațiile din dosarul dispariției și de a stabili activitățile ce urmează a fi desfășurate în continuare.

(2) Unitatea centrală pentru persoane dispărute are acces la dosarul dispariției și la rezultatul evaluărilor prevăzute la alin.(1) și poate dispune desfășurarea de către unitatea teritorială competentă a unor activități de căutare a persoanei dispărute.

(3) Membrii de familie ai persoanei dispărute au dreptul de a fi informați cu privire la stadiul procedurilor de căutare la cerere, verbal sau, atunci când solicită în mod expres, în scris.

(4) Cu ocazia evaluărilor prevăzute la alin.(1), la nivelul unității teritoriale competente se distrug datele și informațiile din dosarul dispariției, care au fost obținute prin metode care presupun restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți fundamentale ale omului, denumite în continuare metode speciale de căutare a unei persoane dispărute, și care nu sunt necesare pentru realizarea activităților de găsire a persoanei dispărute.

Trecerea dosarului dispariției în evidența pasivă

Art.16 - (1) Dacă persoana dispărută nu a fost găsită în termen de 7 ani de la momentul sesizării dispariției, iar metodele specifice activității de căutare a persoanelor dispărute adecvate circumstanțelor cazului au fost epuizate, dosarul dispariției se trece în evidența pasivă. În cazul în care persoana dispărută este minor, trecerea în evidența pasivă se face doar după trecerea unui termen de 7 ani de la împlinirea de către aceasta a vârstei de 18 ani.

(2) În situația trecerii dosarului dispariției în evidența pasivă, semnalările din bazele de date create în scopul găsirii persoanei dispărute rămân active.

(3) Trecerea în evidența pasivă a dosarului dispariției se dispune de către șeful unității teritoriale competente.

(4) Unitatea teritorială competentă informează, în scris, cu privire la trecerea în evidența pasivă a dosarului dispariției, cel puțin un membru de familie al persoanei dispărute, dacă există și poate fi contactat.

Redeschiderea dosarului dispariției

Art.17 - (1) Șeful unității teritoriale competente dispune redeschiderea dosarului dispariției, atunci când sunt obținute noi date și informații care pot conduce la găsirea persoanei dispărute. Se poate dispune redeschiderea dosarului dispariției chiar dacă persoana dispărută a fost declarată moartă prin hotărâre judecătorească rămasă definitivă.

(2) La redeschiderea dosarului dispariției se stabilesc activitățile ce urmează a fi desfășurate în continuare pentru căutarea persoanei dispărute.

(3) Unitatea teritorială competentă informează, în scris, cu privire la redeschiderea dosarului dispariției, cel puțin un membru de familie al persoanei dispărute, dacă există și poate fi contactat.

Clasarea dosarului dispariției

Art.18 - (1) Dosarul dispariției se clasează atunci când:

a) a fost găsită persoana dispărută;

b) a fost găsit cadavrul persoanei dispărute sau rămășițe ale acestuia;

c) persoana a fost dată în urmărire potrivit Codului de procedură penală;

- d) există o cerere sau o informare transmisă de autoritățile competente ale unui stat străin, în cazul în care dosarul dispariției a fost deschis la solicitarea acestora;
- e) au trecut 20 de ani de la trecerea dosarului în evidența pasivă.

(2) Clasarea dosarului dispariției se comunică:

- a) Direcției pentru Evidența Persoanelor și Administrarea Bazelor de Date, în vederea ștergerii semnalării din Registrul național de evidență a persoanelor;
- b) Direcției Generale de Pașapoarte, în vederea ștergerii semnalării din Registrul național de evidență a pașapoartelor simple.

Accesul organului de urmărire penală la dosarul dispariției

Art.19 - Organul de urmărire penală sesizat într-o cauză penală în care persoana dispărută are calitatea de persoană vătămată are dreptul de a consulta dosarul dispariției, indiferent de stadiul acestuia.

CAPITOLUL IV

Metode specifice activității de căutare a persoanelor dispărute

Secțiunea 1 – Dispoziții comune privind metodele specifice activității de căutare a persoanelor dispărute

Metodele specifice activității de căutare a persoanelor dispărute

Art.20 - (1) În vederea găsirii unei persoane dispărute, pot fi utilizate, în condițiile prezentei legi, următoarele metode specifice activității de căutare a persoanelor dispărute:

- a) activități investigative pentru obținerea de date și informații;
- b) căutarea persoanei în teren;
- c) metode speciale de căutare a unei persoane dispărute;
- d) solicitarea și valorificarea sprijinului populației;
- e) mecanismul „Alertă dispariție copil”;
- f) activități de cooperare polițienească internațională.

(2) Metodele specifice prevăzute la alin. (1) se utilizează în raport de circumstanțele specifice fiecărui caz în parte, evaluate de către unitățile teritoriale competente în baza datelor și informațiilor deținute.

Categoriile de date și informații necesare găsirii persoanei dispărute

Art.21 - (1) Polițiștii care desfășoară activitatea de căutare a unei persoane dispărute au dreptul de a prelucra datele rezultate din utilizarea metodelor specifice activității de căutare a persoanelor dispărute prevăzute de prezenta lege, precum și date referitoare la:

- a) identitatea persoanei dispărute: numele și prenumele, numele anterioare, orice pseudonime, codul numeric personal, data și locul nașterii, numele și prenumele părinților, cetățenia, fotografiile, imagini faciale cu date biometrice, date dactiloscopice și profilul ADN;
- b) locuința persoanei dispărute: adresa de domiciliu, reședință și, după caz, adresa imobilului unde locuiește efectiv;

- c) documentele utilizate de persoana dispărută sau avute asupra sa la data dispariției: seria și numărul actului de identitate, a documentelor de trecere a frontierei de stat, a permisului de conducere ori a unor documente de acces sau de plată electronică;
- d) descrierea persoanei dispărute: vârsta, concordanța între aspectul persoanei și vârsta acesteia, sexul, semnele fizice particulare, obiective și inalterabile, îmbrăcămintea la data dispariției, bunurile și bagajele avute asupra sa la data dispariției;
- e) mijloacele de transport utilizate de persoana dispărută: tip, marcă, culoare, număr de înmatriculare sau înregistrare, elemente de caroserie distinctive și fotografia;
- f) mijloacele de comunicații sau de tehnologia informației utilizate de persoana dispărută: tip, număr de telefon, codul IMEI sau alt identificator;
- g) consumul de alcool, droguri sau alte substanțe stupefiante;
- h) comportamentul obișnuit al persoanei dispărute: temperamentul, caracterul, aptitudinile speciale, locuri frecventate, atitudinea față de normele legale, probleme familiale sau de serviciu, tendințe suicidale, comportamentul acesteia în caz de răpire, cunoașterea datelor de contact ale reprezentanților legali, limba cunoscută, alimentația preferată, traseul obișnuit de deplasare și obiceiuri de călătorie;
- i) comportamentul diferit al persoanei înaintea dispariției: dispute sau dezacorduri cu familia sau cercul de cunoscuți, consumul anumitor alimente sau băuturi, participarea la anumite evenimente;
- j) dispariții anterioare: dacă acestea au fost sesizate sau nu unităților de poliție, frecvența acestora, locurile în care s-a deplasat în aceste situații;
- k) contextul dispariției: data și locul dispariției, starea meteo, posibilitățile de transport existente la data și în locul dispariției;
- l) date privind posibili martori: numele și prenumele, codul numeric personal și adresa locuinței persoanelor care însoțeau persoana dispărută la data dispariției sau cu care aceasta a avut contact în perioada anterioară dispariției, precum și ale persoanelor din entourageul persoanei dispărute;
- m) datele prevăzute la lit.a)–f) privind persoana/persoanele în compania cărora se presupune că se află persoana dispărută;
- n) verificări efectuate anterior: informații privind verificările efectuate, anterior sesizării unității de poliție, de către persoana care reclamă dispariția sau de către alte persoane, precum și rezultatul acestora.

(2) În raport de circumstanțele specifice fiecărui caz în parte, polițiștii care desfășoară activitatea de căutare a unei persoane dispărute pot prelucra și date cu caracter personal care dezvăluie originea rasială sau etnică, opiniile politice, confesiunea religioasă sau convingerile filozofice, apartenența la sindicate, precum și date privind sănătatea, viața sexuală sau orientarea sexuală.

Secțiunea a 2-a – Activități investigative pentru obținerea de date și informații

Verificări în baze de date

Art.22 - (1) Unitatea teritorială competentă coroborează datele și informațiile cuprinse în documentele prin care a fost consemnată sesizarea dispariției unei persoane potrivit art.10 alin.(3) sau art.12 cu cele obținute prin consultarea:

- a) Registrului național de evidență a persoanelor, Registrului național de evidență a pașapoartelor simple și Registrului național de evidență a permiselor de conducere și a vehiculelor înmatriculate;
 - b) bazelor de date privind evidența cazierului judiciar, evidența persoanelor date în urmărire, a persoanelor private de libertate aflate în executarea unor pedepse sau a unor măsuri privative de libertate, precum și a bazelor de date privind persoanele care fac obiectul unor pedepse, măsuri educative sau altor măsuri neprivative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal;
 - c) bazelor de date ale poliției constituite în scopul prevenirii infracțiunilor, precum și realizării activităților de menținere și asigurare a ordinii și siguranței publice.
- (2) Unitatea teritorială competentă are drept de acces la datele cu caracter personal colectate și stocate de Sistemul național unic pentru apeluri de urgență, pe timpul efectuării apelurilor de urgență, inclusiv informațiile de localizare.
- (3) Modalitatea de exercitare a dreptului de acces prevăzut la alin.(2) se stabilește prin protocol încheiat între Inspectoratul General al Poliției Române și administratorul Sistemului național unic pentru apeluri de urgență.

Introducerea de semnalări în baze de date electronice

Art.23 - (1) Unitatea teritorială competentă introduce semnalări cu privire la persoanele dispărute în bazele electronice de date prevăzute la art.63 alin.(1), de îndată ce se constată că sesizarea privind dispariția persoanei este întemeiată.

(2) Semnalările privind persoanele dispărute se comunică Direcției pentru Evidența Persoanelor și Administrarea Bazelor de Date, pentru a fi introduse în Registrul național de evidență a persoanelor, precum și Direcției Generale de Pașapoarte, pentru a fi introduse în Registrul național de evidență a pașapoartelor simple.

(3) Personalul instituțiilor și autorităților publice care, în exercitarea atribuțiilor de serviciu, utilizează bazele de date prevăzute la alin.(2) au drept de acces la semnalările cu privire la persoanele dispărute cuprinse în acestea și obligația ca, în situația în care intră în contact cu o persoană dispărută, să ia măsurile cuprinse în semnalare.

(4) Semnalările privind persoanele dispărute se transmit în Sistemul Informatic Național de Semnalări, în Sistemul de Informații Schengen sau în bazele de date ale Organizației Internaționale de Poliție Criminală – Interpol, potrivit regimului juridic aplicabil acestora.

Activități investigative în teren

Art.24 - (1) Unitatea teritorială competentă efectuează activități investigative în teren:

- a) la locul dispariției;
 - b) în imobilul unde locuiește efectiv persoana dispărută, la locul unde aceasta își desfășoară în mod obișnuit activitatea, precum și în proximitatea acestora;
 - c) la unitățile de primire a urgențelor, compartimentele de primire a urgențelor, unitățile medicale, centrele care asigură deținerea, custodierea sau internarea unor persoane sau alte asemenea unități, aflate pe raza localității unde a avut loc dispariția și, după caz, a celor limitrofe.
- (2) Activitățile investigative în teren se realizează de către personalul unității teritoriale competente sau de către personalul de ordine publică, la solicitarea și sub coordonarea unității teritoriale competente.

(3) Activitățile investigative în teren se realizează, din oficiu, de către unitatea de poliție sesizată cu dispariția unei persoane, dacă locurile prevăzute la alin.(1) lit.a) și b) se află pe raza de competență teritorială a acesteia.

(4) Unitatea teritorială competentă organizează activitățile investigative în teren, astfel încât acestea să se desfășoare cu celeritate. În acest scop, celelalte unități de poliție, de jandarmi, poliție de frontieră și Poliția Locală au obligația să aloce și să comunice resursele necesare, dintre cele disponibile, prin raportare la misiunile specifice și situația operativă.

Consultarea și ridicarea de obiecte, înscrisuri și date informatice

Art.25 - (1) Polițiștii care desfășoară activitatea de căutare a unei persoane dispărute au dreptul de a solicita oricărei persoane fizice sau juridice să prezinte sau să predea un obiect sau înscris ori să comunice date informatice, atunci când sunt indicii că acestea pot servi la găsirea persoanei dispărute.

(2) Cu excepția cazurilor în care le este interzis prin lege, persoanele solicitate sunt obligate să permită examinarea sau să predea obiectele sau înscrisurile ori să comunice datele informatice solicitate.

(3) După examinare și, dacă este cazul, după colectarea datelor și informațiilor necesare, obiectele și înscrisurile se restituie persoanelor în posesia cărora s-au aflat, cu excepția cazului în care acestea sunt interzise la deținere.

(4) Polițiștul emite o dovadă cu privire la ridicarea obiectelor sau înscrisurilor ori cu privire la primirea datelor informatice solicitate.

(5) În condițiile alin. (1), se pot solicita date informatice din următoarele categorii:

a) date care conțin înregistrări audio, video sau foto realizate prin intermediul sistemelor de supraveghere a spațiilor accesibile publicului;

b) date referitoare la abonați, utilizatori și la serviciile prestate, aflate în posesia sau sub controlul furnizorilor de rețele publice de comunicații electronice sau furnizorilor de servicii de comunicații electronice destinate publicului;

c) date privind istoricul localizării dispozitivelor de comunicație electronică, aflate în posesia sau sub controlul furnizorilor de servicii on-line;

d) date de identificare a conturilor de mesagerie electronică, a conturilor utilizate în rețelele de socializare sau ale altor conturi de acces la servicii oferite în mediul on-line, aflate în posesia sau sub controlul furnizorilor serviciilor respective;

e) date informatice care atestă prezența într-un anumit loc și timp a unei persoane, aflate în posesia sau sub controlul administratorilor sistemelor informatice care colectează asemenea date;

f) date din registrul cu numele pasagerilor (PNR) de la operatorii de transport aerian.

(6) Solicitarea de date informatice trebuie să indice, în concret, elemente de date sau o combinație a elementelor de date care să permită deținătorilor acestora identificarea persoanelor, dispozitivelor sau a perioadelor de timp la care acestea se referă.

(7) În condițiile prezentului articol nu se pot solicita obiecte, înscrisuri sau date informatice pentru a căror obținere este necesară autorizația judecătorului prevăzută la art.40.

(8) Cercetarea criminalistică a obiectelor, înscrisurilor și suporturilor de stocare a datelor informatice, precum și prelucrarea urmelor ridicate se realizează utilizând procedeele de lucru și infrastructura existente la nivelul Poliției Române, specifice activităților de cercetare a locului faptei în cauze penale.

Activități realizate de autoritățile cu atribuții în domeniul asistenței sociale și protecției copilului

Art.26 - (1) În cazul în care persoana dispărută este minor, direcția generală de asistență socială și protecția copilului are obligația de a realiza, din oficiu, o evaluare a mediului social al minorului, în scopul identificării cauzelor care au contribuit la dispariția acestuia.

(2) Prin mediul social al minorului se înțelege, după caz, mediul familial, mediul școlar și mediul în care se asigură serviciile de protecție specială.

(3) Unitatea teritorială competentă are obligația de a informa, de îndată, direcția generală de asistență socială și protecția copilului cu privire la dispariția unui minor. Informarea se transmite prin orice modalitate care permite stabilirea momentului primirii acesteia de către direcția generală de asistență socială și protecția copilului.

(4) Evaluarea prevăzută la alin.(1) se transmite unității teritoriale competente pentru a fi valorificată în cadrul activităților de căutare a minorului dispărut. O evaluare preliminară se transmite în termen de 24 de ore de la primirea informării potrivit alin.(3).

(5) Serviciile de tip rezidențial, pe toată perioada dispariției unui minor aflat în îngrijirea acestora, au obligația de a întreprinde, sistematic, demersuri în vederea contactării minorului dispărut. Rezultatele demersurilor se comunică de îndată unității teritoriale competente.

Utilizarea datelor și informațiilor obținute din surse accesibile publicului

Art.27 - Polițiștii care desfășoară activitatea de căutare a unei persoane dispărute au dreptul de a prelucra date și informații necesare găsirii persoanei respective, obținute din surse accesibile publicului.

Analiza informațiilor

Art.28 - (1) Datele și informațiile obținute cu ocazia desfășurării activității de căutare a persoanelor dispărute în cadrul unuia sau mai multor dosare ale dispariției pot fi prelucrate la nivelul structurilor specializate ale Poliției Române, prin procedee specifice analizei informațiilor, la solicitarea unității teritoriale competente care are în lucru dosarele respective.

(2) Unitatea centrală pentru persoane dispărute poate solicita prelucrarea potrivit alin.(1) a datelor și informațiilor obținute în două sau mai multe dosare ale dispariției aflate în lucru la unități teritoriale competente diferite, atunci când constată că există conexiuni între acestea.

Secțiunea a 3-a – Căutarea persoanei în teren

Activități de căutare în teren

Art.29 - Căutarea persoanei dispărute în teren se realizează:

- a) prin căutarea sistematică;
- b) de către personalul unității teritoriale competente;
- c) de către personalul de ordine publică, în cadrul activităților curente;
- d) de către personalul de pază, pe raza obiectivului păzit.

Disponerea activității de căutare sistematică în teren

Art.30 - (1) Căutarea sistematică în teren presupune efectuarea în sistem integrat, cu resurse sporite și pe o perioadă de timp determinată, a unor activități de căutare în teren a persoanei dispărute.

(2) Activitățile prevăzute la alin. (1) se dispun de către șeful inspectoratului de poliție județean, respectiv al Direcției Generale de Poliție a Municipiului București, la propunerea unității teritoriale competente care are în lucru dosarul dispariției, atunci când sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții:

a) potrivit datelor și informațiilor deținute, există posibilitatea ca persoana dispărută să se afle într-o zonă determinată;

b) raportat la circumstanțele concrete ale cazului, căutarea sistematică în teren ar putea conduce la găsirea persoanei dispărute.

Coordonarea activității de căutare sistematică

Art.31 - (1) Coordonarea activității de căutare sistematică în teren se asigură de către grupul de coordonare teritorial și, după caz, de grupul de coordonare central.

(2) Grupul de coordonare teritorial se constituie la nivelul inspectoratului de poliție județean, respectiv al Direcției Generale de Poliție a Municipiului București, pe raza căruia urmează a fi derulată activitatea de căutare sistematică în teren. Grupul de coordonare teritorial este condus de un adjunct al șefului inspectoratului de poliție județean, respectiv al șefului Direcției Generale de Poliție a Municipiului București.

(3) În cazul în care activitatea de căutare sistematică în teren se realizează pe raza teritorială a mai multor județe, sau a unui județ și a municipiului București, grupurile de coordonare teritorială constituite potrivit alin. (2) sunt coordonate de un polițist cu funcție de conducere desemnat de inspectorul general al Poliției Române.

(4) Grupul de coordonare central se constituie la nivelul Inspectoratului General al Poliției Române, atunci când activitatea de căutare sistematică în teren se desfășoară într-un dosar de dispariție preluat spre soluționare de către Unitatea centrală pentru persoane dispărute și este declanșat mecanismul „Alertă dispariție copil”. Grupul de coordonare central este condus de un adjunct al inspectorului general al Poliției Române.

(5) Grupurile de coordonare au în componență personal cu funcții de conducere din cadrul unităților Poliției Române, Jandarmeriei Române, Inspectoratului General pentru Situații de Urgență, Poliției Locale și, după caz, Poliției de Frontieră Române implicate în activitatea de căutare sistematică în teren. Din componența grupului de coordonare central pot face parte și reprezentanți ai altor structuri ale Ministerului Afacerilor Interne sau ai altor instituții publice.

(6) Grupurile de coordonare exercită atribuții privind coordonarea activității de căutare sistematică în teren a persoanelor dispărute, precum și alocarea resurselor necesare, în vederea asigurării unui răspuns integrat al autorităților implicate.

Organizarea activității de căutare sistematică în teren

Art.32 - (1) La activitatea de căutare sistematică în teren participă personal din cadrul Poliției Române, Jandarmeriei Române, Inspectoratului General pentru Situații de Urgență, Poliției de Frontieră Române și al Poliției Locale, denumit în continuare personal de căutare în teren.

(2) La solicitarea grupurilor de coordonare, Poliția Română, Jandarmeria Română, Inspectoratul General pentru Situații de Urgență, precum și, după caz, Poliția de Frontieră Română, Inspectoratul General de Aviație al Ministerului Afacerilor Interne și Poliția Locală au obligația

de a aloca resurse umane și logistice, în vederea derulării, cu operativitate și eficiență, a procedurilor de căutare sistematică în teren.

(3) Personalul de căutare în teren se organizează în echipe de căutare. Instruirea, conducerea și coordonarea în teren a echipelor de căutare se asigură de către persoanele desemnate în acest sens de către conducătorul grupului de coordonare teritorial, denumite în continuare șefi ai echipelor de căutare.

(4) În activitatea de căutare sistematică în teren se folosesc animale de serviciu specializate în găsirea persoanelor, potrivit regulilor tactice specifice.

(5) Grupurile de coordonare pot solicita sau accepta sprijinul altor instituții publice, a unor persoane juridice de drept public sau privat în vederea punerii la dispoziție, în mod voluntar și gratuit, a unor resurse umane și logistice în vederea derulării, cu operativitate și eficiență, a procedurilor de căutare sistematică în teren.

(6) Grupurile de coordonare sau șefii echipelor de căutare pot solicita sau accepta sprijinul unor persoane fizice care, în mod voluntar și gratuit, consimt să participe la activitatea de căutare sistematică în teren.

(7) Din rațiuni care țin de securitatea publică sau a persoanelor, ori de buna desfășurare a activității de căutare, șeful echipei de căutare are dreptul să interzică oricărei persoane participarea la activitatea de căutare sistematică în teren.

(8) Datele și informațiile privind zona verificată și activitățile desfășurate, rezultatul acestora și participanții la activitatea de căutare sistematică în teren se consemnează în proces-verbal de către șeful echipei de căutare.

Efectuarea de verificări în imobile, spații închise sau deschise, vehicule ori alte asemenea

Art.33 - (1) Personalul de căutare în teren are dreptul de a efectua verificări în imobile, spații închise sau deschise, vehicule ori alte asemenea locuri în care s-ar putea afla persoana dispărută.

(2) Atunci când verificările prevăzute la alin.(1) vizează un imobil, un vehicul sau un alt spațiu delimitat în orice fel, care este folosit ca locuință de una sau mai multe persoane fizice sau ca sediu de o persoană juridică, accesul personalului de căutare în teren se face cu acordul prealabil al persoanei fizice sau cel puțin al uneia dintre persoanele fizice, respectiv cu acordul reprezentatului legal al persoanei juridice. Nu se pot efectua verificări într-o locuință utilizată de mai multe persoane, dacă cel puțin una dintre acestea comunică personalului de căutare în teren, prin orice modalitate, anterior efectuării activității, că nu este de acord cu accesul acestuia în locuință.

(3) Prin excepție de la alin. (2), nu este necesar acordul atunci când există indicii că accesul în spațiul folosit ca locuință sau ca sediu ar permite personalului de căutare în teren să înlăture o primejdie privind viața sau integritatea fizică a persoanelor aflate în acel spațiu.

(4) Personalul de căutare în teren poate folosi forța și mijloacele din dotare, în mod adecvat și proporțional, pentru a pătrunde în spațiile prevăzute la alin.(1) și (2).

(5) Înainte de a pătrunde fără acord, personalul de căutare în teren are obligația de a raporta verbal despre aceasta, ierarhic, cu excepția situației în care circumstanțele de fapt impun pătrunderea de urgență. În acest caz, raportarea se face imediat după înlăturarea primejdiei privind viața sau integritatea fizică a persoanelor aflate în spațiul respectiv.

(6) Imediat după înlăturarea primejdiei, personalul de căutare în teren are obligația de a părăsi spațiul în care a pătruns fără acord, cu excepția situației în care este necesară luarea unor măsuri de conservare a locului săvârșirii unei infracțiuni și de ridicare sau conservare a mijloacelor

materiale de probă, caz în care personalul de căutare în teren are dreptul să îndepărteze temporar persoanele din spațiul respectiv sau să solicite acestora să rămână pe loc până la identificarea lor.

(7) Cu privire la îndeplinirea activităților prevăzute la alin.(1) – (6), personalul de căutare în teren întocmește un proces-verbal. La solicitare, o copie a procesului-verbal se predă persoanelor fizice sau reprezentantului legal prevăzuți la alin.(2).

(8) Activitățile realizate în condițiile prezentului articol pot fi înregistrate cu mijloacele foto-audio-video din dotare, fără consimțământul persoanelor fizice prezente la locul desfășurării acestora.

Obligațiile persoanelor care utilizează ca locuințe sau sedii spațiile verificate

Art.34 - (1) La solicitarea expresă a personalului de căutare în teren, persoanele fizice și reprezentantul legal prevăzuți la art.33 alin. (2) au următoarele obligații:

a) de a da declarații prin care să confirme sau să infirme prezența persoanei dispărute în locuința acestora sau în sediul persoanei juridice pe care o reprezintă;

b) de a preda în custodia reprezentantului legal sau a reprezentantului structurii de asistență socială competente persoana dispărută minor sau pusă sub interdicție judecătorească, cu excepția situației în care exercită cu privire la aceasta drepturi de reprezentare legală.

(2) Atunci când obligațiile prevăzute la alin. (1) lit. b) nu sunt îndeplinite de bună voie, personalul de căutare în teren poate pătrunde în spațiul respectiv, fără acord, pentru a facilita luarea în custodie a persoanei dispărute de către reprezentantul legal sau de către reprezentantul structurii de asistență socială competente. Dispozițiile art.33 alin.(4) – (8) se aplică în mod corespunzător.

Activități de căutare în teren desfășurate de personalul unității teritoriale competente

Art.35 - (1) Personalul unității teritoriale competente efectuează activități de căutare în teren a persoanei dispărute, în imobile, spații închise sau deschise, vehicule ori alte asemenea locuri în care, pe baza informațiilor obținute, se presupune că s-ar afla persoana dispărută.

(2) Dispozițiile art.33 - 34 se aplică în mod corespunzător.

Activități de căutare desfășurate de personalul de ordine publică

Art.36 - (1) Personalul de ordine publică, pe lângă executarea sarcinilor curente de serviciu, are obligația de a căuta persoana dispărută pe raza de competență, potrivit solicitărilor transmise de unitatea teritorială competentă.

(2) Personalul de ordine publică poate efectua activități de căutare a persoanei dispărute potrivit dispozițiilor art.33 - 34, în raport cu imobilele, spațiile închise sau deschise, vehiculele ori alte asemenea spații aflate în zona de competență teritorială.

(3) Personalul de ordine publică încheie un proces-verbal cu privire la rezultatul activității de căutare, pe care îl transmite de îndată unității teritoriale competente care a solicitat efectuarea acesteia.

Activități de căutare în teren desfășurate de personalul de pază

Art.37 - Personalul cu atribuții de pază, indiferent de forma de pază instituită, are obligația de a căuta persoana dispărută pe raza obiectivului păzit la solicitarea personalului unității teritoriale competente sau a personalului de ordine publică și de a comunica acestora rezultatul căutării.

Secțiunea a 3 –a - Metode speciale de căutare a unei persoane dispărute

Metode speciale de căutare a unei persoane dispărute

Art.38 - (1) Metodele speciale de căutare a unei persoane dispărute sunt:

- a) localizarea mijloacelor de comunicații electronice;
- b) obținerea datelor de trafic și localizare prelucrate de către furnizorii de rețele publice de comunicații electronice ori furnizorii de servicii de comunicații electronice destinate publicului;
- c) obținerea datelor privind tranzacțiile financiare ale unei persoane;
- d) accesul la un sistem informatic;
- e) interceptarea comunicațiilor ori a oricărui tip de comunicare la distanță;
- f) reținerea, predarea sau percheziționarea trimiterilor poștale;
- g) obținerea datelor privind situația medicală a unei persoane;
- h) percheziția locuinței sau sediului unor persoane.

(2) Prin *localizarea mijloacelor de comunicații electronice* se înțelege determinarea locului unde se află telefonul, sistemul informatic ori orice alt dispozitiv electronic utilizat de persoana dispărută sau de persoanele în compania cărora s-ar putea afla persoana dispărută, prin utilizarea mijloacelor tehnice de interceptare a comunicațiilor ori a oricărui tip de comunicare la distanță, care nu permit accesarea conținutului comunicărilor.

(3) Datele de trafic și localizare prelucrate de către furnizorii de rețele publice de comunicații electronice ori furnizorii de servicii de comunicații electronice destinate publicului sunt cele definite la art.2 alin.(1) lit.b) și c) din Legea nr.506/2004 privind prelucrarea datelor cu caracter personal și protecția vieții private în sectorul comunicațiilor electronice, cu modificările și completările ulterioare.

(4) Prin *obținerea datelor privind tranzacțiile financiare ale unei persoane* se înțelege operațiunile prin care se asigură cunoașterea conținutului tranzacțiilor financiare și a altor operațiuni efectuate sau care urmează a fi efectuate prin intermediul unei instituții de credit ori al altei entități financiare, precum și obținerea de la o instituție de credit sau de la altă entitate financiară de înscrisuri ori informații aflate în posesia acesteia referitoare la tranzacțiile sau operațiunile unei persoane.

(5) Prin *acces la un sistem informatic* se înțelege pătrunderea într-un sistem informatic sau mijloc de stocare a datelor informatice fie direct, fie de la distanță, prin intermediul unor programe specializate ori prin intermediul unei rețele, în scopul de a identifica date și informații care să contribuie la găsirea persoanei dispărute.

(6) Prin *interceptarea comunicațiilor ori a oricărui tip de comunicare la distanță* se înțelege interceptarea, accesul, monitorizarea, colectarea sau înregistrarea comunicărilor efectuate prin telefon, sistem informatic ori prin orice alt mijloc de comunicare.

(7) Prin *percheziționarea trimiterilor poștale* se înțelege verificarea, prin mijloace fizice sau tehnice, a conținutului scrisorilor, obiectelor sau al altor trimiteri poștale.

(8) Prin *date privind situația medicală* se înțelege datele privind sănătatea fizică sau mentală a unei persoane fizice, inclusiv datele privind acordarea de servicii de asistență medicală care dezvăluie informații privind starea de sănătate a unei persoane, aflate în posesia autorităților, instituțiilor publice sau furnizorilor care acordă servicii în cadrul sistemului de sănătate.

(9) Prin *percheziția locuinței sau sediului unor persoane* se înțelege cercetarea fizică sau prin mijloace tehnice a unui spațiu delimitat în orice fel, care este folosit ca locuință de o persoană fizică sau ca sediu de o persoană juridică, precum și a obiectelor care se găsesc în acel spațiu, în scopul obținerii de date și informații necesare găsirii unei persoane dispărute.

Art.39 - (1) Metodele speciale de căutare a unei persoane dispărute se utilizează în baza autorizației emise de judecătorul de drepturi și libertăți din cadrul tribunalului în a cărei circumscripție se află unitatea teritorială competentă, în condițiile prevăzute la art.40.

(2) Pentru obținerea în regim de urgență a unor date și informații privind localizarea electronică a persoanei dispărute, prin excepție de la alin.(1), metodele speciale de căutare a unei persoane dispărute prevăzute la art.38 alin.(1) lit.a)-c) se utilizează fără autorizație, în condițiile prevăzute la art.41.

Procedura autorizării utilizării metodelor speciale de căutare a unei persoane dispărute

Art.40 - (1) Autorizarea utilizării metodelor speciale de căutare a unei persoane dispărute se dispune atunci când sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții:

a) datele și informațiile necesare găsirii persoanei dispărute nu ar putea fi obținute în alt mod sau obținerea în alt mod ar pune în pericol sănătatea, integritatea corporală sau viața persoanei dispărute;

b) măsura este necesară și proporțională, date fiind particularitățile cauzei, importanța datelor și informațiilor care urmează a fi obținute sau pericolul în care se poate afla persoana dispărută.

(2) Cererea pentru obținerea autorizării prevăzute la alin.(1) se formulează de către unitatea teritorială competentă și cuprinde:

a) indicarea metodelor speciale de căutare a unei persoane dispărute care se solicită a fi autorizate;

b) numele, prenumele și alte date de identificare a persoanei dispărute;

c) argumentarea faptului că datele și informațiile necesare găsirii persoanei dispărute nu ar putea fi obținute în alt mod sau obținerea în alt mod ar pune în pericol sănătatea, integritatea corporală sau viața persoanei dispărute.

(3) Cererea se soluționează în termen de maximum 24 de ore de la înregistrarea acesteia la tribunalul în a cărei circumscripție se află unitatea teritorială competentă, în camera de consiliu, fără citarea unor părți.

(4) În cazul în care apreciază că cererea este întemeiată, judecătorul dispune, prin încheiere, admiterea cererii și emite de îndată autorizația.

(5) Încheierea judecătorului și autorizația cuprind:

a) denumirea instanței;

b) data, ora și locul emiterii;

c) numele, prenumele și calitatea persoanei care a dat încheierea și a emis autorizația;

d) indicarea metodei/metodelor concrete autorizate, dintre cele prevăzute la art.37 alin.(1);

e) perioada și scopul pentru care s-a autorizat fiecare metodă;

f) identitatea persoanei dispărute cu privire la care vor fi utilizate metodele și/sau, după caz, dacă este cunoscută, identitatea persoanei care este afectată de activitățile specifice prin restrângerea drepturilor și libertăților fundamentale;

g) indicarea, în cazul în care este necesar față de natura metodei autorizate, a elementelor de identificare a fiecărui mijloc de comunicații electronice, a punctului de acces la un sistem

informatic, a oricăror date cunoscute pentru identificarea căii de comunicare sau a numărului de cont;

h) descrierea locului în care urmează a se efectua percheziția sau, dacă este cazul, a locurilor învecinate acestuia, precum și numele sau denumirea persoanei la locuința ori sediul căreia urmează a se efectua percheziția, dacă este cunoscută;

i) durata de valabilitate a autorizației.

j) semnătura judecătorului și ștampila instanței.

(6) În cazul în care judecătorul apreciază că nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute la alin.(1), dispune, prin încheiere, respingerea cererii formulate de unitatea teritorială competentă.

(7) Încheierea prin care judecătorul se pronunță asupra utilizării unor metode speciale de căutare a unei persoane dispărute nu este supusă căilor de atac.

(8) O nouă cerere de încuviințare a aceleiași metode poate fi formulată numai dacă au apărut ori s-au descoperit fapte sau împrejurări noi, necunoscute la momentul soluționării cererii anterioare.

(9) Autorizarea utilizării metodelor speciale de căutare a unei persoane dispărute prevăzute la art.38 alin.(1) lit.a) și d) – f) se dispune pentru o durată de cel mult 30 de zile, care poate fi prelungită succesiv cu cel mult 30 de zile, cu aplicarea procedurii prevăzute de prezentul articol, fără ca prin aceste prelungiri să fie depășită o durată totală maximă de 180 de zile.

Art.41 - (1) Metodele speciale de căutare a unei persoane dispărute prevăzute la art.38 alin.(1) lit.a)-c) pot fi utilizate fără autorizația prevăzută la art.40, dacă datele și informațiile deținute de unitatea teritorială competentă arată că persoana dispărută se află în una dintre următoarele categorii:

a) minor, indiferent de vârstă;

b) persoană cunoscută cu antecedente suicidale sau care planifică să se sinucidă;

c) persoană cu o boală psihică, dizabilitate intelectuală ori fizică gravă ori care suferă de tulburări medicale privind orientarea temporo-spațială;

d) persoană care urmează un tratament medical a cărui întrerupere îi pune în pericol integritatea corporală, sănătatea sau viața;

e) persoană pusă sub interdicție judecătorească;

f) persoană care, în raport de circumstanțele sale particulare, în special de comportamentul său obișnuit sau de contextul dispariției, poate fi considerată că se află într-o situație de pericol iminent în ceea ce privește viața, sănătatea sau integritatea corporală.

(2) Metodele speciale de căutare a unei persoane dispărute prevăzute la art.38 alin.(1) lit.a)-c) pot fi utilizate în condițiile alin.(1) cu următoarele limitări:

a) localizarea prin mijloace tehnice privește exclusiv mijloacele de comunicații electronice utilizate de persoana dispărută și are o durată care nu poate depăși 48 de ore de la momentul sesizării dispariției persoanei respective;

b) obținerea datelor de trafic și localizare prelucrate de către furnizorii de rețele publice de comunicații electronice ori furnizorii de servicii de comunicații electronice destinate publicului privește exclusiv mijloacele de comunicații electronice utilizate de persoana dispărută și o perioadă care nu poate depăși a 10-a zi anterioară momentului sesizării dispariției persoanei respective;

c) obținerea datelor privind tranzacțiile financiare ale unei persoane privește exclusiv momentul și locul unde a fost realizată de către persoana dispărută sau în numele acesteia o tranzacție financiară sau o altă operațiune efectuată prin intermediul unei instituții de credit ori a unei

entități financiare și o perioadă care nu poate depăși a 10-a zi anterioară momentului sesizării dispariției persoanei respective.

(3) Utilizarea, în condițiile prevăzute la alin.(1), a metodelor speciale de căutare a unei persoane dispărute prevăzute la art.38 alin.(1) lit.a)-c) se dispune, de îndată ce se constată că sesizarea privind dispariția persoanei este întemeiată, dar nu mai târziu de 24 de ore de la momentul sesizării dispariției persoanei în cauză, astfel:

a) la propunerea șefului unității teritoriale competente, de către șeful inspectoratului de poliție județean, respectiv al Direcției Generale de Poliție a Municipiului București, ori de către unul dintre adjuncții acestuia, anume desemnat în acest scop;

b) la propunerea șefului Unității centrale pentru persoane dispărute, în dosarele de dispariție preluate spre soluționare, de către inspectorul general al Poliției Române ori de către unul dintre adjuncții acestuia, anume desemnat în acest scop.

(4) Dispoziția șefului unității de poliție prevăzută la alin.(3) cuprinde:

a) denumirea unității de poliție;

b) data, ora și locul emiterii;

c) numele, prenumele și calitatea persoanei care a emis dispoziția;

d) indicarea metodei/metodelor concrete ce urmează a fi utilizate, dintre cele prevăzute la art. 38 alin.(1) lit.a) – c);

e) perioada și scopul pentru care se dispune utilizarea fiecărei metode;

f) identitatea persoanei dispărute;

g) indicarea, în cazul în care este necesar față de natura metodei utilizate, a elementelor de identificare a fiecărui mijloc de comunicații electronice, a oricăror date cunoscute pentru identificarea căii de comunicare sau a numărului de cont;

h) durata de valabilitate a dispoziției.

i) semnătura șefului unității de poliție și ștampila.

(5) Metodele speciale de căutare a unei persoane dispărute prevăzute la art.38 alin.(1) lit.a)-c) pot fi utilizate fără autorizația prevăzută la art.40 și cu limitările prevăzute la alin.(2) și în situația în care, pe parcursul procedurilor de căutare, persoana dispărută contactează autoritățile competente și solicită sprijin pentru găsire sa. Termenele prevăzute la alin. (2) și (3) se calculează de la data primirii de către unitatea teritorială competentă a acestei solicitări.

Confirmarea judecătorului de drepturi și libertăți

Art.42 - (1) Unitatea teritorială competentă are obligația de a solicita judecătorului prevăzută la art.39 alin. (1) confirmarea utilizării, în condițiile prevăzute la art. 41, a metodelor speciale de căutare a unei persoane dispărute.

(2) Solicitarea se transmite imediat după emiterea dispoziției prevăzute la art.41 alin. (4). Unitatea teritorială competentă pune la dispoziția judecătorului dosarul dispariției.

(3) Judecătorul se pronunță în camera de consiliu, fără citarea unor părți. Decizia acestuia nu este supusă căilor de atac.

(4) Judecătorul analizează sub aspectul legalității și proporționalității măsura dispusă de șeful unității de poliție și, în termen de 24 de ore de la înregistrarea solicitării la tribunalul în a cărei circumscripție se află unitatea teritorială competentă, confirmă sau infirmă utilizarea metodelor speciale de căutare a unei persoane dispărute.

(5) În cazul infirmării, după consultarea conținutului materialelor obținute, atunci când consideră că nu pot fi utilizate în activitatea de căutare a persoanei dispărute, judecătorul se pronunță și cu privire la distrugerea acestora.

Dispoziții comune privind punerea în executare a metodelor speciale de căutare a unei persoane dispărute

Art.43 - (1) Metodele speciale de căutare a unei persoane dispărute autorizate potrivit art.40 sau dispuse potrivit art.41 se pun în executare de îndată de către polițiști specializați din cadrul Poliției Române, care folosesc nemijlocit sisteme tehnice și proceduri adecvate, de natură să asigure integritatea și confidențialitatea datelor și informațiilor colectate.

(2) Pentru punerea în executare a metodelor speciale de căutare a unei persoane dispărute, Poliția Română poate utiliza lucrătorii specializați și infrastructura tehnică deținută de către această instituție în scopul punerii în executare a mandatelor de supraveghere tehnică în cauze penale.

(3) Furnizorii de rețele publice de comunicații electronice sau furnizorii de servicii de comunicații electronice destinate publicului sunt obligați să pună, de îndată, la dispoziția unității teritoriale competente datele solicitate și să colaboreze cu lucrătorii specializați din cadrul Poliției Române, în limitele competențelor acestora, pentru punerea în executare a metodelor speciale de căutare a unei persoane dispărute.

(4) Instituțiile de credit sau entitățile financiare care efectuează tranzacțiile financiare sunt obligate să predea, de îndată, unității teritoriale competente înscrisurile sau informațiile solicitate.

(5) Unitățile poștale sau de transport și orice alte persoane fizice sau juridice care efectuează activități de transport sau transfer de informații sunt obligate să rețină și să predea, de îndată, unității teritoriale competente scrisorile, trimerile poștale ori obiectele la care se face referire în autorizație.

(6) Punerea în executare a metodelor speciale de căutare a unei persoane dispărute încetează înaintea împlinirii termenului prevăzut de autorizația prevăzută la art.40 sau de dispoziția prevăzută la art.41, atunci când persoana dispărută a fost găsită. Unitatea teritorială competentă are obligația de a informa, de îndată, despre aceasta judecătorul care a emis autorizația sau, după caz, șeful unității de poliție care a emis dispoziția.

Punerea în executare a autorizației privind percheziția

Art.44 - (1) Percheziția locuinței sau sediului unor persoane nu poate fi începută înainte de ora 6,00 sau după ora 20,00, cu excepția situației când urmează să se efectueze într-un local deschis publicului la acea oră.

(2) În cazul în care este necesar, polițiștii pot restricționa libertatea de mișcare a persoanelor prezente sau accesul altor persoane în locul unde se efectuează percheziția, pe durata efectuării acesteia.

(3) Înainte de începerea percheziției, polițiștii se legitimează și înmânează o copie a autorizației persoanei la care se va efectua percheziția, reprezentantului acesteia sau unui membru al familiei, iar în lipsă, oricărei alte persoane cu capacitate deplină de exercițiu care cunoaște persoana la care se va efectua percheziția și, dacă este cazul, custodelui.

(4) În cazul percheziției efectuate la sediul unei persoane juridice, copia autorizației se înmânează reprezentantului legal al acesteia sau, în lipsa reprezentantului legal, oricărei alte persoane cu capacitate deplină de exercițiu care se află în sediu ori este angajat al persoanei juridice respective.

- (5) În cazul în care nu a fost posibilă înmânarea copiei autorizației în condițiile alin.(3) sau (4), aceasta se face ulterior, la solicitarea persoanei îndreptățite.
- (6) Persoanelor prevăzute la alin.(3) și (4) li se solicită, înainte de începerea percheziției, predarea de bunăvoie a obiectelor, înscrisurilor și datelor informatice indicate în autorizație. Percheziția nu se mai efectuează dacă acestea sunt predate.
- (7) Persoanelor prevăzute la alin.(3) și (4) li se aduce la cunoștință, în scris, că au dreptul ca la efectuarea percheziției să participe un avocat. Dacă se solicită prezența unui avocat, începerea percheziției este amânată până la sosirea acestuia, dar nu mai mult de două ore de la momentul la care acest drept este comunicat, luându-se măsuri de conservare a locului ce urmează a fi percheziționat.
- (8) De asemenea, persoanei percheziționate i se va permite să fie asistată ori reprezentată de o persoană de încredere, dispozițiile alin. (7) aplicându-se în mod corespunzător.
- (9) Când persoana la care se face percheziția nu poate participa la aceasta din motive obiective sau când în spațiul unde urmează a fi efectuată percheziția nu se află nicio persoană, percheziția se face în prezența unui martor asistent.
- (10) Polițiștii care efectuează percheziția au dreptul să deschidă, prin folosirea forței, încăperile, spațiile, mobilierul și alte obiecte în care s-ar putea găsi obiectele, înscrisurile sau datele informatice indicate în autorizație, în cazul în care posesorul acestora nu este prezent sau nu dorește să le deschidă de bunăvoie. La deschiderea acestora, polițiștii care efectuează percheziția trebuie să evite daunele nejustificate.
- (11) Polițiștii care efectuează percheziția sunt obligați să se limiteze la ridicarea numai a obiectelor, înscrisurilor și datelor informatice necesare găsirii persoanei dispărute. Obiectele sau înscrisurile a căror circulație ori deținere este interzisă sau în privința cărora există suspiciunea că pot avea o legătură cu săvârșirea unei infracțiuni pentru care acțiunea penală se pune în mișcare din oficiu se ridică întotdeauna.
- (12) Polițiștii care efectuează percheziția pot folosi forța, în mod adecvat și proporțional, pentru a pătrunde în locul în care se desfășoară percheziția.
- (13) Locul în care se desfășoară percheziția, precum și persoanele sau obiectele găsite pe parcursul percheziționării pot fi fotografiate ori înregistrate audiovideo.
- (14) Înregistrarea audiovideo sau fotografiile efectuate sunt anexate procesului-verbal de percheziție și fac parte integrantă din acesta.

Consemnarea activităților

Art.45 - (1) Polițiștii care pun în executare metodele speciale de căutare a unei persoane dispărute întocmesc un proces-verbal pentru fiecare activitate realizată, în care sunt consemnate:

- a) numele, prenumele și calitatea celui care îl încheie;
- b) datele de identificare a persoanei dispărute, numărul și data autorizației sau a dispoziției;
- c) data și locul unde este încheiat;
- d) numele, prenumele, codul numeric personal și adresa persoanelor care au fost prezente la întocmirea procesului-verbal, cu menționarea calității acestora;
- e) mențiuni privind datele și informațiile obținute.

(2) În situația în care privește una dintre metodele prevăzute la art.38 alin.(1) lit.a), b), d) și e), procesul-verbal cuprinde, după caz, și următoarele:

- a) data și ora la care a început activitatea și data și ora la care s-a încheiat, cu menționarea oricărei întreruperi intervenite;

b) numerele posturilor telefonice, datele de identificare ale sistemelor informatice ori ale punctelor de acces, numele persoanelor care au efectuat comunicările, dacă sunt cunoscute, data și ora fiecărei convorbiri sau comunicări;

c) datele de identificare ale suportului care conține rezultatul activităților realizate;

(3) În cazul percheziției, procesul-verbal cuprinde și următoarele:

a) numele, prenumele, ocupația și adresa persoanelor ce au fost prezente la efectuarea percheziției, cu menționarea calității acestora;

b) mențiuni privind îndeplinirea procedurii prevăzute la art.44;

c) descrierea amănunțită a locului și condițiilor în care obiectele, înscrisurile și datele informatice au fost descoperite și ridicate, enumerarea și descrierea lor amănunțită, pentru a putea fi recunoscute;

d) obiecțiile și explicațiile persoanelor care au participat la efectuarea percheziției;

e) mențiuni despre obiectele, înscrisurile și datele informatice care nu au fost ridicate, dar au fost lăsate în păstrare;

(4) Procesul-verbal se semnează pe fiecare pagină și la sfârșit de cel care îl încheie și, după caz, de persoanele care au fost prezente la desfășurarea activității autorizate, persoanele care au fost prezente la întocmirea procesului-verbal și avocat. Dacă vreuna dintre aceste persoane nu poate sau refuză să semneze, se face mențiune despre aceasta, precum și despre motivele imposibilității sau refuzului de a semna.

(5) O copie a procesului-verbal se lasă persoanei de la care s-au ridicat obiectele, înscrisurile și datele informatice ori la care s-a făcut percheziția.

(6) Unitățile teritoriale competente păstrează la dosarul dispariției, în plic sigilat, suportul care conține rezultatul metodelor prevăzute la art.38 alin.(1) lit.a), b), d) și e) sau o copie certificată a acestuia.

(7) Datele și informațiile obținute prin metodele speciale de căutare a unei persoane dispărute se distrug:

a) atunci când se constată că nu sunt necesare pentru realizarea activităților de găsimire a persoanei dispărute;

b) la clasarea dosarului dispariției.

Informarea persoanelor

Art.46 - (1) Unitatea teritorială competentă are obligația de a informa, atunci când sunt cunoscute, persoanele ale căror drepturi și libertăți fundamentale au fost restrânse prin localizarea mijloacelor de comunicații electronice, prin accesul la un sistem informatic sau prin interceptarea comunicațiilor ori a oricărui tip de comunicare la distanță, cu privire la punerea în executare a acestor metode.

(2) Informarea se face în scris, în termen de maximum 20 de zile după încetarea activităților de punere în executare a metodelor speciale prevăzute la alin.(1). Informarea persoanei dispărute se face, în scris, în termen de maximum 20 de zile de la găsimirea acesteia.

(3) După momentul informării, persoanele prevăzute la alin.(1) au dreptul de a lua la cunoștință, la cerere, de conținutul datelor și informațiilor obținute prin metodele respective, dacă acestea nu au fost distruse.

(4) Informarea sau prezentarea conținutului datelor și informațiilor poate fi amânată motivat, dacă aceasta ar putea conduce la:

a) perturbarea sau periclitarea bunei desfășurări a activității de căutare a persoanei dispărute;

- b) punerea în pericol a siguranței persoanei dispărute sau a altor persoane;
- (5) Măsura prevăzută la alin.(4) se poate lua cel mai târziu până la găsirea persoanei dispărute sau până la încetarea stării de pericol.

Art.47 - Localizarea unei persoane aflate într-o situație de urgență

(1) Unitățile teritoriale pentru persoane dispărute pot utiliza metodele speciale de căutare a unei persoane dispărute, prevăzute la art.38 alin.(1) lit.a) și b), fără autorizația prevăzută la art.40, pentru localizarea unei persoane a cărei viață sau sănătate sunt amenințate sau afectate de producerea unei situații de urgență.

(2) Utilizarea metodelor speciale de căutare a unei persoane dispărute, în condițiile prevăzute la alin.(1), se dispune, de îndată, la solicitarea motivată a autorității care desfășoară activitățile de căutare-salvare a persoanelor a căror viață sau sănătate sunt amenințate sau afectate de producerea unor situații de urgență.

(3) Prevederile art. 41 alin.(2) lit. a) și b), alin.(3) lit.a) și alin.(4), precum și ale art.42 se aplică în mod corespunzător.

Secțiunea a 4-a – Solicitarea și valorificarea sprijinului populației

Publicitatea cazului de dispariție

Art.48 - (1) În scopul obținerii sprijinului populației pentru găsirea persoanelor dispărute, unitatea teritorială competentă face publice, în măsura în care sunt cunoscute, următoarele categorii de date:

a) identitatea persoanei dispărute: numele și prenumele, numele anterior, orice pseudonime și fotografia;

b) descrierea persoanei dispărute: vârsta, concordanța între aspectul persoanei și vârsta acesteia, sexul, semnele fizice particulare obiective și inalterabile, îmbrăcămintea la data dispariției, bunurile și bagajele avute asupra sa la data dispariției;

c) mijloacele de transport utilizate de persoana dispărută: tip, marcă, culoare, număr de înmatriculare sau înregistrare, elemente de caroserie distinctive și fotografia;

d) data dispariției;

e) locul dispariției;

f) datele prevăzute la lit.a)–c) privind persoana/persoanele în compania cărora se presupune că se află minorul dispărut sau persoana pusă sub interdicție judecătorească.

(2) Publicitatea datelor prevăzute la alin.(1) se face prin următoarele mijloace:

a) pagini de internet sau alte forme de comunicare on-line utilizate de Poliția Română;

b) mass-media centrală și locală;

c) campanii de informare;

d) diseminarea către persoanele partenere.

(3) Publicitatea datelor prevăzute la alin.(1) se face din oficiu și fără acordul persoanei vizate sau a reprezentantului său legal.

Valorificarea sprijinului populației

Art.49 - (1) Informațiile furnizate de populație se pun, de îndată, la dispoziția unității teritoriale competente.

(2) La cererea unității teritoriale competente, personalul de ordine publică efectuează, în termenul solicitat, verificări pe raza de competență cu privire la informațiile primite. Rezultatul verificărilor se consemnează într-un proces-verbal care se comunică unității teritoriale competente.

Secțiunea a 5-a – Mecanismul „Alertă dispariție copil”

Declanșarea mecanismului „Alertă dispariție copil”

Art.50 - (1) Mecanismul „Alertă dispariție copil” are ca scop derularea unor proceduri de căutare a unor minori, în regim de urgență și cu resurse sporite, la nivel local sau național.

(2) Declanșarea mecanismului „Alertă dispariție copil” se dispune de către unitatea teritorială competentă, dacă există indicii că minorul dispărut se află într-o situație de pericol în ceea ce privește viața, sănătatea sau integritatea corporală.

(3) Situația de pericol prevăzută la alin. (2) se apreciază în raport de:

- a) circumstanțele particulare ale minorului dispărut, în special de vârsta acestuia, starea sa de sănătate ori comportamentul său obișnuit,
- b) de contextul dispariției minorului, în special de locul sau momentul dispariției, ori de persoanele în compania cărora se poate afla.

Conținutul mesajului de alertă

Art.51 - (1) Mesajul de alertă conține cel puțin următoarele:

- a) data și locul dispariției minorului;
- b) prenumele minorului și/sau pseudonimul la care acesta răspunde;
- c) fotografia minorului;
- d) descrierea pieselor de îmbrăcăminte purtate de minor la data dispariției, precum și a semnalmentelor sau a semnelor particulare vizibile aparținând acestuia;
- e) datele și informațiile prevăzute la lit.b) - d) privind persoana/persoanele în compania cărora se presupune că se află minorul dispărut;
- f) descrierea mijlocului de transport folosit de persoana/persoanele în compania cărora se presupune că se află minorul dispărut: tip, marcă, culoare, număr de înmatriculare sau înregistrare, elemente de caroserie distinctive și fotografia;
- g) direcția de deplasare;
- h) numărul de apel unic de urgență „112”, la care populația poate comunica informații utile pentru localizarea minorului dispărut și, după caz, a persoanei/persoanelor în compania cărora se presupune că se află minorul dispărut;
- i) emitentul mesajului.

(2) Conținutul mesajului de alertă se adaptează în raport de datele și informațiile deținute, precum și de canalul de comunicare utilizat, caz în care din cuprinsul acestuia pot lipsi unul sau mai multe elemente dintre cele prevăzute la alin. (1).

(3) Unitatea teritorială competentă stabilește conținutul mesajului de alertă, durata alertei, periodicitatea difuzării mesajului, precum și regulile de diseminare teritorială.

(4) În raport de evoluția cazului, mesajul de alertă poate fi modificat și/sau completat în mod corespunzător.

Transmiterea mesajului de alertă

Art.52 - (1) Mesajul de alertă se creează prin intermediul unei aplicații informatice dedicate și se transmite:

- a) unităților centrale și teritoriale ale Poliției Române, Jandarmeriei Române, Inspectoratului General pentru Situații de Urgență și ale Poliției de Frontieră Române;
- b) structurilor de Poliție locală, în unitățile/subdiviziunile administrativ-teritoriale în care acestea sunt constituite;
- c) Departamentului pentru Situații de Urgență, în vederea diseminării către populație prin Sistemul de avertizare a populației în situații de urgență „RO-ALERT” și prin alte canale specifice situațiilor de urgență;
- d) persoanelor partenere;
- e) către populație, prin intermediul paginilor de internet sau altor forme de comunicare on-line utilizate de Poliția Română sau prin intermediul mass-media centrală sau locală;

(2) Mesajul de alertă se transmite potrivit celor stabilite de unitatea teritorială competentă în temeiul art.51 alin.(3) și (4).

(3) Mesajul de alertă se transmite exclusiv unităților și structurilor prevăzute la alin.(1) lit.a) și b) atunci când unitatea teritorială competentă constată, pe baza datelor și informațiilor deținute, că aducerea la cunoștința publică a mesajului implică un risc pentru viața, sănătatea sau integritatea corporală a minorului dispărut.

(4) Personalul unităților și structurilor prevăzute la alin.(1) lit.a) și b) care își desfășoară activitatea în teren are obligația de a căuta minorul dispărut pe raza de competență pe toată durata alertei.

(5) Dispozițiile art.49 se aplică în mod corespunzător cu privire la informațiile comunicate de persoanele partenere sau de populație ca urmare a difuzării mesajului de alertă.

Transmiterea mesajului de alertă prin sistemul „RO-ALERT”

Art.53 - (1) În cazul transmiterii mesajului de alertă prin Sistemul de avertizare a populației în situații de urgență „RO-ALERT”, regulile de diseminare teritorială se adaptează la caracteristicile specifice acestui sistem.

(2) Modalitatea și condițiile de conectare, precum și mecanismul de comunicare a alertei între sistemele Poliției Române și sistemul „RO-ALERT” se stabilesc prin protocol încheiat între Inspectoratul General al Poliției Române, Departamentul pentru Situații de Urgență, Inspectoratul General pentru Situații de Urgență și Serviciul de Telecomunicații Speciale.

Încetarea alertei

Art.54 - (1) Încetarea alertei are loc:

- a) la expirarea termenului stabilit inițial, chiar dacă minorul dispărut nu a fost găsit;
- b) atunci când, potrivit datelor și informațiilor obținute, unitatea teritorială competentă constată că menținerea alertei implică un risc pentru viața, sănătatea sau integritatea corporală a minorului dispărut;
- c) în situația în care minorul a fost găsit.

(2) Cu privire la încetarea alertei, unitatea teritorială competentă dispune transmiterea unui mesaj de informare către destinatarii inițiali prevăzuți la art.52 alin.(1) lit.a)-d), precum și către furnizorii de servicii mass-media. În situația prevăzută la alin. (1) lit. c), mesajul cuprinde și o informare cu privire la găsirea minorului dispărut.

(3) Dacă după încetarea alertei potrivit alin. (1) lit. a) și b) apar elemente noi privind minorul dispărut sau persoana/persoanele în compania cărora se presupune că se află minorul dispărut,

unitatea teritorială competentă poate dispune actualizarea mesajului de alertă și reluarea alertei folosind aceleași canale de comunicare.

CAPITOLUL V

Proceduri în cazul sesizării unor fapte penale

Sesizarea organelor de urmărire penală

Art.55 - (1) În cazul în care, cu ocazia sesizării privind dispariția unei persoane sau pe parcursul activităților de căutare a unei persoane dispărute rezultă suspiciunea rezonabilă cu privire la săvârșirea unei infracțiuni, la documentele întocmite potrivit Codului de procedură penală, unitatea de poliție atașează copii de pe documentul prin care a fost consemnată sesizarea dispariției persoanei respective potrivit art.10 alin.(3) sau art.12.

(2) În situațiile prevăzute la alin.(1), unitatea teritorială competentă are obligația de a demara sau, după caz, de a continua activitățile de căutare a persoanei dispărute în condițiile prezentei legi, până la preluarea dosarului dispariției de către organele de urmărire penală.

Preluarea dosarului dispariției de către organele de urmărire penală

Art.56 - (1) Organele de urmărire penală sesizate cu privire la săvârșirea unei infracțiuni au dreptul de a prelua dosarul dispariției în vederea continuării activităților de căutare a persoanei dispărute în cadrul procedurilor penale.

(2) Preluarea dosarului dispariției se dispune, prin ordonanță, de către procurorul care efectuează sau conduce și supraveghează activitatea de urmărire penală în cauza respectivă, denumit în continuare procurorul competent.

(3) Unitatea teritorială competentă are obligația de a pune întreg dosarul dispariției la dispoziția procurorului competent sau, după caz, a organului de cercetare penală indicat de acesta, imediat după primirea ordonanței prevăzute la alin.(2).

(4) De la data preluării dosarului, obligația privind căutarea persoanei dispărute revine organului de urmărire penală care a preluat dosarul dispariției.

Încetarea unor activități de căutare

Art.57 - (1) De la data preluării dosarului potrivit art.55, activitățile de căutare ce presupun utilizarea metodelor speciale de căutare a unei persoane dispărute prevăzute de prezenta lege încetează de drept.

(2) După preluarea dosarului, procurorul competent poate dispune, prin ordonanță, încetarea oricărei activități de căutare a persoanei dispărute începută anterior preluării dosarului, altele decât cele prevăzute la alin. (1).

(3) Ordonanța procurorului trebuie să indice în mod expres activitatea ce trebuie să înceteze.

(4) Unitatea teritorială competentă are obligația de a lua măsuri de încetare a activităților de căutare ce presupun utilizarea metodelor speciale de căutare a unei persoane dispărute, precum și de punere în aplicare a dispoziției procurorului, imediat după primirea ordonanței prevăzute alin. (3) sau la art.56 alin.(2).

(5) Unitatea teritorială competentă are obligația de a informa, de îndată, despre preluarea dosarului și încetarea activităților de căutare autorizate, judecătorul care a emis autorizația privind utilizarea metodelor speciale de căutare a unei persoane dispărute.

Dispunerea efectuării unor activități de căutare

Art.58 - (1) Organele de urmărire penală pot dispune, prin ordonanță, efectuarea în condițiile prezentei legi a unor activități de căutare a persoanei dispărute, indiferent de modalitatea în care s-au sesizat cu privire la dispariția acesteia.

(2) Nu pot face obiectul dispoziției organului de urmărire penală desfășurarea activităților de căutare ce presupun utilizarea metodelor speciale de căutare a unei persoane dispărute prevăzute de prezenta lege.

(3) Ordonanța organului de urmărire penală trebuie să indice în mod expres activitatea dispusă și, după caz, limitele acesteia, precum și termenul de efectuare a activității.

Restituirea dosarului persoanei dispărute sau transmiterea sesizării dispariției

Art.59 - (1) La terminarea urmăririi penale, dacă persoana dispărută nu a fost găsită, procurorul competent dispune, prin ordonanță:

a) restituirea către unitatea teritorială competentă a dosarului persoanei dispărute, preluat potrivit prezentei legi;

b) transmiterea către unitatea teritorială competentă a sesizării privind dispariția unei persoane, atunci când nu a fost constituit un dosar al dispariției.

(2) Cu ocazia luării măsurii prevăzute la alin.(1), procurorul competent dispune și cu privire la punerea la dispoziția unității teritoriale competente a datelor și informațiilor necesare căutării persoanei dispărute obținute în cursul urmăririi penale.

(3) După primirea sesizării potrivit alin.(1) lit. b), unitatea teritorială competentă are obligația de a întocmi dosarul dispariției. În aplicarea art.41, termenele se calculează de la data calendaristică și ora întocmirii de către organul de urmărire penală a documentelor prin care se consemnează sesizarea dispariției unei persoane.

(4) Măsura prevăzută la alin.(1) poate fi dispusă oricând pe parcursul urmăririi penale, dacă procurorul competent apreciază că activitatea de căutare a persoanei dispărute, realizată potrivit prezentei legi, nu afectează urmărirea penală.

CAPITOLUL VI

Măsurile care trebuie luate în cazul găsirii persoanelor dispărute

Persoane dispărute care trebuie doar localizate

Art.60 - (1) În cazul găsirii unei persoane majore semnalată ca fiind dispărută, aceasta este informată despre existența sesizării și i se solicită consimțământul cu privire la transmiterea informațiilor privind adresa la care locuiește către persoana care a sesizat dispariția.

(2) Unitatea teritorială competentă informează persoana care a sesizat dispariția cu privire la locul unde se află persoana în cauză numai dacă aceasta își dă consimțământul.

(3) În lipsa consimțământului, persoana care a sesizat dispariția este informată doar cu privire la faptul că sesizarea a fost clasată, deoarece persoana dispărută a fost localizată.

(4) În cazul găsirii unei persoane majore semnalată ca fiind dispărută, cu privire la care există o semnalare în Sistemul de Informații Schengen se procedează potrivit reglementărilor specifice acestuia.

Persoane dispărute care, după localizare, trebuie internate în instituții sau unități sanitare

Art.61 - (1) În cazul identificării unei persoane dispărute care, după localizare, trebuie internată în instituții sau unități sanitare, sunt informate instituțiile sau unitățile sanitare care au solicitat căutarea acesteia, solicitându-se și preluarea persoanei în cauză.

(2) În cazul în care nu poate fi preluată imediat, persoana este internată, la recomandarea direcției de sănătate publică județene sau a municipiului București, în cea mai apropiată instituție ori unitate sanitară care are capacitatea de a-i acorda un tratament adecvat, până la preluarea sa.

(3) Reprezentanții instituțiilor ori unităților sanitare au obligația de a se prezenta, cu celeritate, la locul unde persoana dispărută a fost găsită sau unde se află aceasta, în vederea preluării sale.

Minori sau persoane puse sub interdicție care, după localizare, trebuie reîntoarse alături de reprezentanții lor legali

Art.62 - (1) În cazul identificării unui minor sau a unei persoane pusă sub interdicție judecătorească care, după localizare, trebuie preluat(ă) de reprezentantul legal, se informează reprezentantul legal, solicitându-i-se și preluarea acestuia/acesteia.

(2) În cazul în care nu a fost identificat reprezentantul legal sau persoana nu poate fi preluată imediat de către reprezentantul legal, aceasta este plasată într-o instituție sau unitate sanitară ori într-un serviciu de protecție în condițiile legii, după caz, până la preluarea sa.

(3) Reprezentanții instituțiilor, unităților sanitare ori a serviciului de protecție au obligația de a se prezenta, cu celeritate, la locul unde persoana dispărută a fost găsită sau unde se află aceasta, în vederea preluării sale.

(4) După găsirea minorului, direcția generală de asistență socială și protecția copilului are obligația de a realiza, din oficiu, o evaluare psihosocială a acestuia în vederea identificării unor eventuale cazuri de abuz, neglijare, exploatare sau a oricărei forme de violență și dispunerii măsurilor de protecție corespunzătoare.

CAPITOLUL VII

Evidențe specifice activității de căutare a persoanelor dispărute

Prevederi generale

Art.63 - (1) În scopul identificării persoanelor dispărute, a persoanelor cu identitate necunoscută, precum și a rămășițelor umane neidentificate, Inspectoratul General al Poliției Române administrează baze electronice de date ce cuprind date cu caracter personal, înregistrări criminalistice și alte informații operative.

(2) Bazele de date prevăzute la alin. (1) cuprind semnalări referitoare la:

- a) persoane dispărute;
- b) persoane cu identitate necunoscută;
- c) rămășițe umane neidentificate.

(3) Bazele de date prevăzute la alin. (1) pot fi interoperabilizate între ele sau cu alte baze de date ori sisteme informatice aparținând Poliției Române ori cu baze de date relevante ale altor instituții, în scopul găsirii persoanelor dispărute, menținerii și asigurării ordinii și siguranței publice, prevenirii, depistării, investigării sau urmăririi penale a infracțiunilor sau al executării pedepselor.

(4) Bazele de date prevăzute la alin. (1) se dezvoltă ținând cont de asigurarea compatibilității acestora cu Sistemul de Informații Schengen.

(5) În scopul aplicării prevederilor alin. (3), bazele de date relevante ale altor instituții se stabilesc prin hotărâre a Guvernului, la propunerea Ministerului Afacerilor Interne.

Semnalările privind persoanele dispărute

Art.64 - (1) Semnalările privind persoanele dispărute cuprind următoarele elemente:

- a) datele prevăzute la art. 21 alin.(1) lit.a)-e), cu excepția imaginilor faciale cu date biometrice, datelor dactiloscopice și a pozelelor ADN, obținute de polițiștii care desfășoară activități de căutare a unei persoane dispărute;
- b) fotografiile ale persoanei/persoanelor împreună cu care se presupune că se află minorul dispărut sau persoana pusă sub interdicție judecătorească, ale semnelor fizice particulare, ale bunurilor, obiectelor sau vehiculelor folosite de aceasta/acestea, dacă au fost obținute de polițiștii care desfășoară activități de căutare a minorului dispărut sau a persoanei puse sub interdicție judecătorească;
- c) legături cu înregistrări dactiloscopice sau profil ADN aparținând persoanei dispărute, stocate în Sistemul AFIS Național, respectiv în Sistemul Național de Date Genetice Judiciare, denumite în continuare baze de date dedicate;
- d) datele de contact ale unității teritoriale competente care are în lucru dosarul dispariției sau, după caz, ale organului de urmărire penală care are în lucru dosarul penal;
- e) măsurile care trebuie luate în cazul găsirii persoanei dispărute;
- f) legătura cu alte semnalări privind persoane dispărute.

(2) Semnalările prevăzute la alin. (1) se referă la:

- a) persoanele sesizate pe teritoriul României ca fiind dispărute;
- b) persoanele sesizate pe teritoriul altor state ca fiind dispărute, dar cu privire la care sunt date și informații că se află pe teritoriul României;
- c) persoana/persoanele în compania cărora se presupune că se află minorul dispărut sau persoana pusă sub interdicție judecătorească.

(3) Termenul de stocare a semnalărilor prevăzute la alin.(1) este de 5 ani de la data clasării dosarului dispariției, cu excepția cazurilor în care datele sunt utilizate în cadrul unor proceduri judiciare, situație în care urmează regimul probelor.

(4) În scopul verificării dovezii prevăzute la art. 30 alin. (2) din Legea nr. 248/2005 privind regimul liberei circulații a cetățenilor români în străinătate, cu modificările și completările ulterioare, personalul Poliției de Frontieră Române cu atribuții în acest sens are acces la baza de date privind persoanele dispărute.

Semnalările privind persoanele cu identitate necunoscută

Art.65 - (1) Semnalările privind persoanele cu identitate necunoscută cuprind următoarele elemente:

- a) numele și prenumele, precum și orice pseudonime, data și locul nașterii, numele și prenumele părinților și cetățenia, astfel cum acestea sunt declarate de persoana cu identitate necunoscută;
- b) sexul;
- c) adresa de domiciliu, reședință și, după caz, adresa imobilului unde locuiește efectiv, astfel cum acestea sunt declarate de persoana cu identitate necunoscută;
- d) semnele fizice particulare, obiective și inalterabile;
- e) descrierea pieselor de îmbrăcăminte purtate de persoana cu identitate necunoscută, a bunurilor, bagajelor sau a mijloacelor de comunicații;

- f) fotografiile ale persoanei cu identitate necunoscută, ale semnelor fizice particulare, precum și ale bunurilor, obiectelor sau vehiculelor folosite de aceasta;
- g) legături cu înregistrări dactiloscopice sau profil ADN aparținând persoanei cu identitate necunoscută, stocate în bazele de date dedicate;
- h) date privind comiterea de infracțiuni sau contravenții;
- i) mențiunea că persoanele în cauză au fost înarmate sau violente;
- j) informații privind imobilul în care locuiește persoana cu identitate necunoscută sau a instituției publice sau private în care aceasta este deținută, custodiată sau internată;
- k) informații privind data și locul în care persoana cu identitate necunoscută a fost găsită;
- l) datele de contact ale unității de poliție care a introdus semnalarea;
- m) legătura cu alte semnalări.

(2) Semnalările prevăzute la alin. (1) se referă la:

- a) persoanele cu identitate necunoscută aflate pe teritoriul României;
- b) persoanele cu identitate necunoscută aflate pe teritoriul altor state, cu privire la care sunt date și informații că sau născut sau au locuit în România.

(3) Termenul de stocare a datelor prevăzute la alin. (1) este de 5 ani de la data identificării persoanei, cu excepția cazurilor în care datele sunt utilizate în cadrul unor proceduri judiciare, situație în care urmează regimul probelor.

(4) În vederea identificării persoanei, elementele prevăzute la alin.(1) lit.a) – f) pot fi date publicității.

Semnalările privind rămășițe umane neidentificate

Art.66 - (1) Semnalările privind rămășițele umane neidentificate cuprind următoarele elemente:

- a) sexul;
- b) semnele fizice particulare, obiective și inalterabile;
- c) descrierea pieselor de îmbrăcăminte, a bunurilor, bagajelor sau a mijloacelor de comunicații găsite asupra cadavrului sau în apropierea sa;
- d) fotografiile ale rămășițelor umane neidentificate;
- e) fotografiile ale elementelor prevăzute la lit. c);
- f) legături cu înregistrări dactiloscopice sau profil ADN aparținând rămășițelor umane neidentificate, stocate în bazele de date dedicate;
- g) informații privind data și locul unde au fost găsite rămășițele umane neidentificate;
- h) datele de contact ale unității de poliție care a introdus semnalarea;
- i) legătura cu alte semnalări.

(2) Semnalările prevăzute la alin. (1) se referă la rămășițele umane neidentificate găsite:

- a) pe teritoriul României;
- b) pe teritoriul altor state, cu privire la care sunt date și informații că aparțin unor persoane care s-au născut sau au locuit în România.

(3) Termenul de stocare a datelor prevăzute la alin. (1) este de 5 ani de la data identificării persoanei căreia îi aparțin rămășițele umane neidentificate, cu excepția cazurilor în care datele sunt utilizate în cadrul unor proceduri judiciare, situație în care urmează regimul probelor.

(4) În vederea identificării persoanei căreia îi aparțin rămășițele umane neidentificate, elementele prevăzute la alin.(1) lit.a) – e) pot fi date publicității. Fotografiile destinate publicității trebuie să asigure respectul datorat persoanei decedate.

Dosarul persoanei expusă riscului de dispariție

Art.67 - (1) În scopul găsirii cu celeritate a unor persoane dispărute, se constituie dosare ale persoanelor expuse riscului de dispariție, în cuprinsul cărora sunt stocate date și informații necesare pentru realizarea activității de căutare.

(2) În înțelesul prezentului articol, sunt considerate persoane expuse riscului de dispariție:

- a) copiii care beneficiază de protecția specială prevăzută de Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului, republicată, cu modificările și completările ulterioare;
- b) persoanele internate medical, potrivit Legii sănătății mintale și a protecției persoanelor cu tulburări psihice nr. 487/2002, republicată.

(3) Dosarul persoanei expusă riscului de dispariție se constituie și se păstrează, în condiții de securitate și confidențialitate, de către:

- a) serviciile publice de asistență socială care au în evidență copiii prevăzuți la alin. (2) lit. a);
- b) instituția care deține dosarul pacientului, în cazul persoanelor prevăzute la alin. (2) lit. b).

(4) Dosarul persoanei expusă riscului de dispariție cuprinde:

- a) formularul standard de cunoaștere a persoanei;
- b) fișa impresiunilor decadactilare, exclusiv pentru persoanele care au împlinit vârsta de 12 ani; acestea se păstrează în plic sigilat;
- c) fotografia recentă a persoanei; fotografia trebuie corelată cu schimbările fizionomice ale persoanei, fără ca vechimea acesteia să depășească un an;
- d) fotografiile ale semnelor fizice particulare, obiective și inalterabile.

(5) Formularul standard de cunoaștere a persoanei cuprinde date referitoare la:

- a) identitatea persoanei: numele și prenumele, numele anterioare, orice pseudonime, codul numeric personal, data și locul nașterii, numele și prenumele părinților, cetățenia;
- b) locuința persoanei: adresa de domiciliu, reședință și, după caz, adresa imobilului unde locuiește efectiv;
- c) documentele utilizate în mod curent de persoană: seria și numărul actului de identitate, a documentelor de trecere a frontierei de stat, a permisului de conducere ori a unor documente de acces sau de plată electronică;
- d) descrierea persoanei: vârsta, concordanța între aspectul persoanei și vârsta acesteia, sexul, semnele fizice particulare, obiective și inalterabile;
- e) mijloacele de comunicații sau de tehnologia informației utilizate în mod curent de persoană: tip, număr de telefon, codul IMEI sau alt identificator;
- o) consumul de alcool, droguri sau alte substanțe stupefiante;
- p) comportamentul obișnuit al persoanei: temperamentul, caracterul, aptitudinile speciale, locuri frecventate, atitudinea față de normele legale, probleme familiale sau de serviciu, tendințe suicidale, cunoașterea datelor de contact ale reprezentanților legali, limba cunoscută, alimentația preferată, traseul obișnuit de deplasare și obiceiuri de călătorie;
- q) dispariții anterioare: dacă acestea au fost sesizate sau nu unităților de poliție, frecvența acestora, locurile în care s-a deplasat în aceste situații.

(6) Unitățile de poliție acordă sprijin de specialitate instituțiilor prevăzute la alin. (3) în vederea constituirii dosarului persoanei expusă riscului de dispariție, fără ca datele din dosar să fie stocate de către unitățile de poliție.

(7) Prin ordin comun al ministrului afacerilor interne, ministrului muncii și protecției sociale și ministrului sănătății se stabilesc aspecte administrative și procedurale privind cooperarea între unitățile de poliție și instituțiile prevăzute la alin. (3), constituirea dosarului persoanei expusă

riscului de dispariție, precum și măsurile de confidențialitate și securitate a datelor și informațiilor din cuprinsul dosarului.

(8) Unitatea de poliție sesizată cu dispariția și unitatea teritorială competentă au acces la dosarul persoanei expusă riscului de dispariție și dreptul de a prelucra datele din cuprinsul acestuia.

(9) Dosarul persoanei expusă riscului de dispariție se distruge atunci când:

a) persoana nu mai beneficiază de protecția specială prevăzută de Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului, republicată, cu modificările și completările ulterioare;

b) după trecerea unui termen de 3 ani de la data externării persoanei cu tulburări psihice.

CAPITOLUL VIII

Cooperarea internațională

Primirea unor cereri de asistență

Art.68 - (1) Poliția Română răspunde cererilor de asistență formulate de către autorități competente din alte state, referitoare la căutarea pe teritoriul României a unor persoane dispărute, cu aplicarea corespunzătoare a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 103/2006 privind unele măsuri pentru facilitarea cooperării polițienești internaționale, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Cu excepția cazurilor în care prin acorduri, convenții sau tratate internaționale la care România este parte sau a instrumentelor juridice ale Uniunii Europene relevante nu se stabilește altfel, căutarea persoanelor dispărute la solicitarea altor state se realizează potrivit procedurilor prevăzute de prezenta lege.

Formularea unor cereri de asistență

Art.69 - (1) În cazul în care sunt date și informații cu privire la prezența persoanei dispărute pe teritoriul altui stat, Poliția Română poate solicita sprijin autorităților competente din statul respectiv în vederea găsirii persoanei în cauză, comunicând acestora datele și informațiile necesare în acest sens.

(2) Dacă solicitările se adresează unor autorități competente din state cu care România nu a încheiat tratate sau acorduri privind cooperarea polițienească internațională, Poliția Română cooperează cu Departamentul Consular din cadrul Ministerului Afacerilor Externe pentru transmiterea acestora cu celeritate.

CAPITOLUL IX

Plângerea împotriva măsurilor luate sau dispuse în temeiul prezentei legi

Dreptul de a face plângere

Art.70 - (1) Orice persoană interesată poate face plângere împotriva măsurilor luate sau dispuse de polițiștii din cadrul unității teritoriale competente, în baza prezentei legi, atunci când consideră că prin acestea s-a adus o vătămare intereselor sale legitime sau ale persoanei dispărute.

(2) Introducerea plângerii nu suspendă aducerea la îndeplinire a măsurii care formează obiectul plângerii.

Plângerea împotriva măsurilor dispuse de polițiștii din cadrul unității teritoriale competente

Art.71 - (1) Plângerea împotriva măsurilor dispuse de polițiștii din cadrul unității teritoriale competente în temeiul prezentei legi se adresează șefului inspectoratului de poliție județean sau al Direcției Generale de Poliție a Municipiului București și se depune, fie direct la acesta, fie la unitatea teritorială competentă în care este încadrat polițistul care a dispus măsura.

(2) Când plângerea a fost depusă la unitatea teritorială competentă, aceasta este obligată ca, în termen de 24 de ore de la primire, să o înainteze șefului inspectoratului de poliție județean, însoțită de explicații exprimate în scris, atunci când acestea sunt considerate necesare.

(3) Șeful inspectoratului de poliție județean sau al Direcției Generale de Poliție a Municipiului București se pronunță cu privire la plângere prin decizie motivată, în termen de cel mult 10 zile de la primire. Un exemplar al deciziei se comunică de îndată persoanei care a făcut plângerea.

(4) Împotriva deciziei prevăzute la alin.(3) se poate face plângere în condițiile Legii contenciosului administrativ nr.554/2004, cu modificările și completările ulterioare, fără a fi necesară parcurgerea procedurii prealabile.

CAPITOLUL X

Infrațiuni

Sesizarea nejustificată a dispariției unei persoane

Art.72 - (1) Sesizarea unităților de poliție cu privire la dispariția unei persoane, cunoscând că această situație este nereală, constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă.

(2) Producerea sau ticluirea de dovezi nereale, în scopul de a dovedi dispariția unei persoane sau pentru a determina utilizarea unor metode speciale de căutare a unei persoane dispărute, constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoarea de la unu la 5 ani.

(3) Nu se pedepsește persoana care a săvârșit faptele prevăzute la alin.(1) și (2), dacă declară, înainte de declanșarea procedurilor de căutare a persoanei dispărute, că sesizarea sau dovezile sunt nereale.

Obstrucționarea procedurilor de căutare

Art.73 - Fapta persoanei care, după ce a fost avertizată asupra consecințelor legale la care se expune:

a) împiedică, fără drept, personalul autorităților competente să efectueze, în condițiile prezentei legi, un act de căutare a persoanei dispărute;

b) refuză să pună la dispoziția polițiștilor care desfășoară activitatea de căutare a unei persoane dispărute, în tot sau în parte, datele, informațiile, înscrisurile sau bunurile deținute, care i-au fost solicitate în mod explicit, în condițiile prezentei legii;

c) furnizează date și informații nereale ori nu spune tot ce știe în legătură cu faptele sau împrejurările esențiale cu privire la care este întreat în legătură cu o persoană dispărută constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la un an sau cu amendă, dacă fapta nu constituie o infracțiune mai gravă.

CAPITOLUL XI

Dispoziții tranzitorii și finale

Termen pentru adoptarea normelor subsecvente

Art.74 - (1) Protocoalele prevăzute la art.22 alin.(3) și la art.53 alin.(2) se încheie în termen de 4 luni de la data intrării în vigoare a prezentului articol.

(2) Ordinul comun prevăzut la art.67 alin.(7) se emite în termen de 4 luni de la data intrării în vigoare a prezentului articol.

(3) Actele subsecvente prevăzute la art.22 alin.(3), art.53 alin.(2) și la art.67 alin.(7) intră în vigoare, cel mai devreme, la data intrării în vigoare a prezentei legi.

Situația cauzelor privind persoanele dispărute aflate în lucru

Art.75 - În termen de 6 luni de la intrarea în vigoare a prezentei legi, unitățile de poliție, sub coordonarea unităților teritoriale competente, procedează la evaluarea tuturor cauzelor privind persoanele dispărute aflate în lucru și, după caz, la constituirea dosarului dispariției sau clasarea acestora.

Constituirea structurilor specializate privind căutarea persoanelor dispărute

Art.76 - Structurile prevăzute la art.6 și 7 se constituie prin suplimentarea, în condițiile legii, a posturilor repartizate Poliției Române.

Calculul termenelor

Art.77 - (1) Termenele prevăzute de prezenta lege încep să curgă de la data calendaristică și, acolo unde este cazul, de la ora prevăzute în documentele prin care se consemnează situația ce determină curgerea acestora.

(2) Termenele stabilite de prezenta lege pe luni sau pe ani se împlinesc la sfârșitul zilei corespunzătoare a ultimei luni a termenului, respectiv la sfârșitul zilei și lunii corespunzătoare din ultimul an al termenului; dacă această zi cade într-o lună care nu are zi corespunzătoare, termenul se împlinește la sfârșitul ultimei zi a acelei luni.

(3) La calcularea termenelor stabilite de prezenta lege pe ore sau pe zile nu se socotește ora, respectiv ziua de la care începe să curgă termenul; termenele pe ore sau pe zile se împlinesc la sfârșitul ultimei ore, respectiv la sfârșitul ultimei zile a termenului; termenele pe ore se calculează pe ore consecutive, iar termenele pe zile se calculează pe zile calendaristice consecutive.

Intrarea în vigoare a legii

Art.78 - Cu excepția art.5 alin.(2) și (3), art.6 alin.(1), art.7 alin.(1), art.22 alin.(3), art.53 alin.(2), art.67 alin.(7), art.74 și art.76, prezenta lege intră în vigoare în termen de 4 luni de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

EXPUNERE DE MOTIVE

1. Titlul proiectului de act normativ	
LEGE privind căutarea persoanelor dispărute	
2. Motivul emiterii actului normativ	
1. Descrierea situației actuale	<p>A: O analiză a evoluției legislative de dată recentă relevă faptul că România, inclusiv în contextul de stat membru al Uniunii Europene, acordă din ce în ce mai multă atenție victimelor, atât victimelor infracțiunilor în general cât, mai ales, anumitor categorii de victime, considerate a avea un grad crescut de vulnerabilitate (minori, victime ale traficului de persoane, victimele ale violenței domestice).</p> <p>Astfel, în legislația națională au fost introduse norme cu putere de lege care au creat <i>sisteme de protecție</i> ce permit o abordare multidisciplinară și interinstituțională. Au fost conferite noi competențe și responsabilități autorităților centrale sau locale și, implicit, noi drepturi victimelor.</p> <p>Din perspectiva situației de risc în care se află persoana dispărută (risc iminent sau potențial privind integritatea corporală, sănătatea sau viața), aceasta poate fi considerată o victimă. Din perspectivă psihologică și chiar socială, membrii de familie ai persoanei dispărute pot fi considerați victime.</p> <p>Aceste considerente obligă statul român la intervenție calificată și acordare de protecție similar victimelor infracțiunilor.</p> <p>În acest sens, potrivit modelului legislativ consacrat în ceea ce privește victimele infracțiunilor, se impune crearea unui sistem de protecție adaptat nevoilor persoanei dispărute și familiei acesteia.</p> <p>Într-un asemenea demers, trebuie pornit în special de la <i>dreptul persoanei dispărute de a fi găsită și reîntoarsă într-un mediu care să îi ofere securitate</i>, precum și de la <i>prezumția ca aceasta se află într-o stare de pericol</i>. Statul are obligația de a utiliza toate metodele și mijloacele disponibile pentru a da valoare dreptului</p>

fundamental la viață și la integritate fizică și psihică, prevăzut de Constituția României, republicată.

1. Un prim pilon într-un asemenea demers îl constituie crearea unui mecanism administrativ care să asigure o coordonare mai bună a acțiunilor instituțiilor publice, cu definirea clară a rolurilor, competențelor și responsabilităților în domeniu.

2. De asemenea, trebuie avut în vedere rolul important pe care familia persoanei dispărute și comunitatea în care a avut loc evenimentul îl au în activitatea de căutare. În acest sens este necesar a fi valorificate resursele de care dispune populația și dorința acesteia de a se implica; sprijinul oferit de către populație în găsirea persoanei dispărute este de foarte multe ori determinant. Colaborarea actuală dintre Poliția Română și reprezentanții societății civile constituie elemente de bune practici ce trebuie dezvoltate.

3. Evoluția tehnologică în domeniu oferă noi mijloace și metode de identificare și localizare a unei persoane. Acesta poate constitui un alt pilon al sistemului de protecție a persoanei dispărute.

Întrucât mijloacele/metodele de localizare a persoanelor prin instrumente de tehnologie avansată au un caracter intruziv în drepturile și libertățile cetățenești, utilizarea lor de către organele de aplicare a legii este reglementată prin acte normative cu putere de lege.

În general, ca exprimare a principiului proporționalității, se permite utilizarea metodelor de localizare a persoanelor prin astfel de metode/mijloace în cadrul procedurilor penale și a celor aflate în conexitate cu acest domeniu (proceduri de căutare a persoanelor în scopul aducerii acestora în fața organelor judiciare ori punerii în [executare](#) a anumitor hotărâri judecătorești).

În prezent, în cazul în care sunt indicii că persoana dispărută este victimă a unei infracțiuni, în cadrul dosarului penal deschis cu această ocazie pot fi utilizate metodele speciale de supraveghere sau cercetare prevăzute de art.138 din Codul de procedură penală. Metodele respective și-au dovedit eficiența în sensul localizării persoanei dispărute cu celeritate, aspect care a permis, pe lângă realizarea instrucției penale, și apărarea drepturilor și a libertăților persoanei respective prin înlăturarea pericolului în care aceasta se afla.

Însă, atunci când datele și informațiile deținute de organele de aplicare a legii relevă drept cauză a dispariției actul volitiv al persoanei dispărute sau intervenția unor circumstanțe sau fenomene naturale, metodele specifice procesului penal nu pot fi utilizate.

Sub anumite aspecte, activitatea de căutare a unei persoane dispărute se aseamănă cu cea privind căutarea unei persoane date în urmărire în scopul aducerii acesteia în fața organelor judiciare ori punerii în [executare](#) a unei hotărâri judecătorești. Elementele comune rezidă din necesitatea obținerii de către organele de poliție a unui set de date și informații care să conducă la

	<p>localizarea persoanei în cauză. Din aceste considerente, metodele și mijloacele obținerii acestor date și informații sunt, în mare parte, aceleași.</p> <p>Cu garanții corespunzătoare, utilizarea unor mijloace și metode de localizare a unei persoane, specifice până în prezent procesului penal, poate fi permisă și pentru găsirea unei persoane dispărute aflate într-o situație de vulnerabilitate.</p> <p>4. Ca stat membru al Uniunii Europene, România a implementat în legislația sa națională noi norme de protecție a datelor cu caracter personal. Întrucât procesul de căutare a unei persoane dispărute se bazează într-un mod determinant pe date cu caracter personal, este necesar a fi adoptat un cadru specific privind prelucrarea acestora.</p> <p>Una dintre principalele atribuții ale Poliției Române este cea referitoare la căutarea persoanelor dispărute [art. 26 alin. (1) pct. 13 din Legea nr. 218/2002 privind organizarea și funcționarea Poliției Române, republicată, cu modificările și completările ulterioare].</p> <p>În prezent, această activitate se desfășoară în baza unor <i>proceduri administrative adoptate la nivelul unităților de poliție</i>, precum și a unor <i>elemente de bune practici</i> diseminate în rândul polițiștilor pe parcursul procesului de pregătire profesională.</p> <p>B: Cele prezentate anterior reclamă necesitatea unui cadru legal cu putere de lege care:</p> <ul style="list-style-type: none"> a) să recunoască și să dea eficiență drepturilor persoanei dispărute și ale familiei acesteia; b) să ofere autorităților mijloace și metode eficiente de căutare a persoanelor dispărute; c) să garanteze respectarea drepturilor și libertăților fundamentale ale persoanelor cu care autoritățile intră în contact pe parcursul procedurilor de căutare.
<p>2. Schimbări preconizate</p>	<p>Proiectul de lege este construit pe baza unor principii, care orientează întreaga reglementare, și care plasează în centrul demersului persoana dispărută.</p> <p>1. Un prim principiu este cel al <i>interesului superior al persoanei dispărute</i>.</p> <p>Acest principiu instituie o prezumție legală referitoare la acordul persoanei dispărute în ceea ce privește obținerea și utilizarea de către autoritățile publice a unor date și informații privitoare la viața sa intimă, familială și privată, necesare desfășurării unor activități urgente apte să contribuie la găsirea sa.</p> <p>Prin acest principiu, în acord cu normele constituționale, se acordă prevalență dreptului la viață și siguranță al persoanei în raport cu dreptul la viața sa intimă, familială și privată. Prin norme procedurale exprese sunt instituite garanții corespunzătoare, astfel încât acest din urmă drept să fie afectat într-o cât mai mică măsură.</p>

2. Cel de al doilea principiu se referă la *prioritizarea cazurilor de dispariție*, stabilind ca regulă de ghidare a reglementării faptul că primele 48 de ore de la sesizarea dispariției prezintă importanță crucială în ceea ce privește șansele de găsire a persoanei dispărute și, după caz, de salvare a acesteia.

Întreg proiectul stabilește mecanisme administrative care urmăresc utilizarea intensivă în primele 48 de ore a resurselor deținute de autorități sau puse la dispoziție de parteneri, urmând ca ulterior activitatea de căutare să fie ghidată de datele și informațiile obținute în acest interval critic.

3. Un alt principiu, cel al *rolului activ*, instituie în sarcina autorităților publice o obligație pozitivă de obținere a datelor și informațiilor necesare stabilirii faptului că o persoană este sau nu dispărută, precum și de realizare din oficiu a activităților de căutare a persoanelor dispărute.

În consecință, sesizarea unei dispariții nu va fi niciodată refuzată pe motiv că persoana care o depune nu cunoaște sau nu oferă toate datele necesare autorității pentru găsirea persoanei dispărute. De asemenea, căutarea unei persoane și utilizarea anumitor metode de căutare nu este condiționată de o solicitare expresă în acest sens.

4. *Publicitatea cazurilor de dispariție*, reprezintă un alt principiu care stă la baza instituirii dreptului autorităților care desfășoară activități de căutare a unei persoane dispărute de a face publice informații referitoare la dispariția acesteia. Așa cum am arătat și anterior, sprijinul oferit de către populație în găsirea persoanei dispărute este, de foarte multe ori, determinant. Proiectul de act normativ propune garanții și în acest domeniu, stabilind categoriile de date ce pot face obiectul publicității.

5. Principiul *confidențialității datelor privind viața privată* garantează faptul că ingerința în viața privată a persoanei dispărute este adecvată și proporțională. Trebuie avut în vedere că, în general, în momentul sesizării dispariției unei persoane nu sunt deținute date și informații privind starea de pericol în care aceasta se poate afla, de aceea existența acestei stări de pericol se prezumă. Autoritățile statului trebuie să acționeze, imediat și intens, ca și cum orice persoană dispărută ar fi într-o stare de pericol. Utilizarea unor date privind viața privată este esențială în găsirea persoanei întrucât acestea relevă aspecte referitoare la comportamentul său, riscurile la care aceasta poate fi expusă, persoanele care pot oferi informații ce pot conduce la localizarea acesteia. În acest context, datele privind viața intimă, familială și privată pot fi divulgate doar persoanelor cărora le sunt necesare pentru realizarea atribuțiilor proprii de căutare a persoanei dispărute, acestea având obligația de asigurare a confidențialității.

6. Nu în ultimul rând, proiectul de act normativ se bazează și pe necesitatea respectării *principiului nediscriminării*, autoritățile române având obligația de a căuta orice persoană dispărută.

Proiectul de lege este structurat în mai multe capitole, după cum urmează:

1. Dispoziții generale

Acest capitol cuprinde norme referitoare la domeniul de aplicare, definirea unor termeni și expresii, precum și la materia protecției datelor cu caracter personal. Tot în cuprinsul acestui capitol sunt prezentate și principiile activității de căutare a persoanelor dispărute, menționate mai sus.

1.1. Domeniul de aplicare. Actul normativ nu se va aplica pentru identificarea, căutarea, localizarea și prinderea unei persoane date în urmărire în scopul aducerii acesteia în fața organelor judiciare ori punerii în executare a anumitor hotărâri judecătorești; în acest caz autoritățile competente vor face aplicarea art. 521 și următoarele din Codul de procedură penală.

Totodată, legea nu se va aplica pentru găsirea unei persoane pentru a participa la o procedură în fața unei autorități sau pentru a-și îndeplini obligații civile. În astfel de situații, organele statului vor acționa potrivit cadrului normativ specific fiecărei situații particulare¹.

Tot astfel, *căutarea-salvarea unei persoane a cărei viață sau sănătate sunt amenințate sau afectate de producerea unei situații de urgență* se va realiza de către autoritățile responsabile potrivit rolului stabilit acestora prin Hotărârea Guvernului nr. 557/2016 privind managementul tipurilor de risc, act normativ emis în aplicarea ordonanței de urgență a Guvernului nr. 21/2004 privind Sistemul Național de Management al Situațiilor de Urgență, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 15/2005, cu modificările și completările ulterioare.

În cazul expus mai sus *persoana nu este dispărută*, motiv pentru care procedurile propuse prin proiectul de lege nu sunt compatibile cu activitatea de căutare-salvare a acesteia. Cu toate acestea, la solicitarea motivată a autorităților competente în căutarea-salvarea persoanelor aflate în astfel de situații, vor putea fi utilizate metodele speciale de localizare a mijloacelor de comunicare utilizate de aceste persoane (a se vedea în acest sens art. 47 din proiect).

¹ **Spre exemplu:** semnalările referitoare la persoane căutate în vederea participării la o procedură judiciară gestionate potrivit Regulamentului (UE) 2018/1862 al Parlamentului European și al Consiliului din 28 noiembrie 2018 privind instituirea, funcționarea și utilizarea Sistemului de informații Schengen (SIS) în domeniul cooperării polițienești și al cooperării judiciare în materie penală, de modificare și de abrogare a Deciziei 2007/533/JAI a Consiliului și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1986/2006 al Parlamentului European și al Consiliului și a Deciziei 2010/261/UE a Comisiei.

1.2. În ceea ce privește **definirea unor termeni și expresii**, proiectul stabilește noțiunile cu care operează și care au un înțeles specific în contextul acestei reglementări.

Raportat la domeniul de reglementare, este definită în principal sintagma „persoana dispărută”, ca fiind acea persoană ce se regăsește într-una dintre următoarele situații:

- a) cea a cărei locație actuală nu este cunoscută și care nu poate fi contactată de persoanele cu care, în mod obișnuit, ține legătura. Această situație este cel mai des întâlnită în practică, reprezentând, în mod concret, forma tipică a dispariției;
- b) cea care comunică prin orice mijloc faptul că nu poate stabili locația în care se află și că, din motive independente de voința sa, nu poate părăsi acea locație. Această situație reprezintă un caz aparte, ce necesită o intervenție rapidă a autorităților pentru găsirea persoanei, fără a mai analiza dacă persoanele cu care, în mod obișnuit, ține legătura o pot sau nu contacta. Ne aflăm astfel în situația „sesizării propriei dispariții”.

1.3. Principiile activității de căutare a persoanelor dispărute au fost detaliate anterior.

1.4. În ceea ce privește **protecția datelor cu caracter personal**, legea se completează cu *cadru legal general în materie* reprezentat de Legea nr. 363/2018 privind protecția persoanelor fizice referitor la prelucrarea datelor cu caracter personal de către autoritățile competente în scopul prevenirii, descoperirii, cercetării, urmăririi penale și combaterii infracțiunilor sau al executării pedepselor, măsurilor educative și de siguranță, precum și privind libera circulație a acestor date.

Suplimentar, adaptat specificului proiectului și cerințelor cadrului general, actul normativ stabilește *norme specifice de protecție a datelor cu caracter personal* cum sunt cele referitoare la reglementarea expresă a categoriilor de date, a situațiilor/scopurilor de prelucrare sau a termenelor de stocare.

Prelucrările de date cu caracter personal efectuate potrivit acestei legi constituie prelucrări efectuate în scopul prevenirii infracțiunilor și realizării activităților de menținere și asigurare a ordinii și siguranței publice.

Analiza cazurilor de dispariție relevă faptul că, nu de puține ori, persoanele dispărute devin victime ale unor infracțiuni (omor, viol, lipsire de libertate), a unor forme de traficare și exploatare (sexuală, prin muncă) sau sunt implicate (de cele mai multe ori fără acordul lor) în activități contrare normelor legale.

Pe de altă parte, toate cazurile de dispariție reprezintă o împiedicare a desfășurării în condiții de normalitate a vieții sociale, privită atât la nivel individual, din perspectiva persoanei dispărute, cât și la nivel social, din perspectiva comunității din care face parte persoana dispărută. Urmărind

să restabilească starea de normalitate în desfășurarea vieții sociale, activitățile realizate de autoritățile publice în scopul găsirii persoanei dispărute sunt activități de menținere și asigurare a ordinii și siguranței publice.

2. Cadrul organizatoric

2.1. Autoritatea competentă este Poliția Română. În considerarea art. 26 alin. (1) pct. 13 din Legea nr. 218/2002 privind organizarea și funcționarea Poliției Române, republicată, cu modificările și completările ulterioare, acestei instituții îi revine responsabilitatea de a coordona activitățile de căutare pe întreg teritoriul național a persoanelor dispărute. De asemenea, Poliția Română este îndrituită să dezvolte relații de cooperare polițienească internațională cu organisme omoloage din străinătate pentru găsirea unor persoane atunci când intervine un element de extraneitate (ex: persoana este dispărută pe teritoriul altui stat, persoana este cetățean străin).

Pentru a crea un sistem administrativ adecvat, este necesar ca în cadrul Poliției Române să fie **constituite structuri specializate pentru căutarea persoanelor dispărute**, cu competențe exclusive în acest domeniu.

Acest mod de organizare este justificat în primul rând de necesitatea de a acționa în mod calificat raportat la importanța pe care o are viața, integritatea și sănătatea unei persoane în sistemul de valori sociale. Deși există anumite elemente de similitudine între căutarea persoanelor date în urmărire și a celor dispărute, diferențele sunt cele care justifică delimitarea în cadrul structurilor de poliție a celor două linii de muncă. Aceste diferențe constau, în special, în mijloacele și metodele folosite, măsurile de urmat în cazul găsirii persoanei căutate, pericolozitatea acesteia, relația cu membrii de familie ai persoanei căutate, existența sau nu a unei cauze penale.

Raportat la modul de organizare al Poliției Române, precum și a relațiilor de subordonare stabilite între diferite componente organizatorice, prin proiect se propune constituirea unor structuri specializate la *nivel central* (în cadrul Inspectoratului General al Poliției Române) și la *nivel teritorial* (în cadrul aparatului central al inspectoratului județean de poliție, respectiv al Direcției Generale de Poliție a Municipiului București).

Unitatea centrală pentru căutarea persoanelor dispărute va avea, în special, un rol de coordonare și sprijin al unităților de poliție în procesul de căutare a persoanelor dispărute, fie prin implicare directă, fie prin crearea mecanismelor administrative și de lucru specifice domeniului.

Asemenea structuri centrale specializate funcționează în state precum **Spania** (Centrul Național pentru Dispăruți din cadrul Ministerului de Interne Spaniol, operaționalizat începând cu luna iunie 2017), **Olanda**

(Biroul Național de Persoane Dispărute - LBVP) sau **Italia** (Comisariatul Extraordinar al Guvernului pentru Persoane Dispărute - departament în cadrul Ministerului de Interne, înființat în anul 2007).

Unitățile teritoriale pentru persoane dispărute vor avea atribuții în ceea ce privește întreaga activitate de căutare a unei persoane dispărute.

Structura organizatorică, numărul și specialitățile posturilor, precum și dotarea structurilor specializate pentru căutarea persoanelor dispărute urmează a fi stabilite, potrivit normelor de competență de la nivelul Ministerului Afacerilor Interne, astfel încât să se asigure capacitatea operațională necesară îndeplinirii atribuțiilor prevăzute în această lege în regim de continuitate a serviciului polițienesc. Cu alte cuvinte, aceste structuri vor avea o activitate permanentă (24/7).

2.2. Persoanele partenere

Orice persoană fizică sau juridică va putea adera, în mod voluntar și gratuit, la efortul autorităților competente în găsirea persoanelor dispărute.

În sarcina Poliției Române este instituită obligația creării unui mecanism simplificat de luare în evidență a acestor voluntari, urmând ca, în raport de capacitățile acestora și acoperirea teritorială să fie cooperați în mod concret în activitatea de căutare.

3. Procedurile administrative

3.1. În secțiunea dedicată **sesizării dispariției unei persoane**, sunt detaliate procedurile administrative referitoare la modalitățile de sesizare, conținutul sesizării, modul de preluare al sesizării, precum și la transmiterea sesizării către unitatea teritorială competentă.

Reglementarea propusă exprimă fără echivoc *dreptul oricărei persoane de a sesiza un caz de dispariție*. Totodată, impune și în sarcina unităților de poliție obligația de a se sesiza din oficiu cu privire la acest aspect, în considerarea principiului rolului activ al autorităților.

Pentru a asigura preluarea cu celeritate a oricărei sesizări, se instituie obligația oricărei unități de poliție de a primi sesizări privind dispariția unor persoane, indiferent de competența teritorială sau materială. Ulterior, după analiza criteriilor de competență, sesizarea poate fi redirectionată.

Nicio sesizare *nu va putea fi refuzată* pe motiv că este incompletă, revenind autorităților sarcina de a obține datele și informațiile necesare stabilirii faptului că o persoană este sau nu dispărută și realizării activităților de căutare a acesteia.

După primirea sesizării, unitatea de poliție o va transmite unității teritoriale pentru persoane dispărute (care devine astfel unitate teritorială competentă) pentru a demara procedura de căutare. Acest mecanism nu

înlătură obligația primei unități de poliție sesizate de a desfășura anumite activități de căutare, ce nu suferă amânare, atunci când sunt îndeplinite anumite condiții. În acest sens, se stabilește faptul că activitățile investigative în teren se realizează, din oficiu, de către unitatea de poliție sesizată cu dispariția unei persoane, dacă locul dispariției sau locul în care persoana își desfășoară activitatea se află pe raza de competență teritorială a acesteia. Totodată, această unitate va putea fi implicată în derularea activităților concrete de căutare a persoanei dispărute, la solicitarea și sub coordonarea unității teritoriale competente.

În ceea ce privește *criteriile pe baza cărora se stabilește unitatea teritorială competentă*, actul normativ stabilește faptul că aceasta se determină, în ordine, de: locul dispariției, locuința efectivă a persoanei dispărute, ultima reședință din România a persoanei dispărute, ultimul domiciliu din România al persoanei dispărute și locul sesizării dispariției.

În scopul bunei desfășurări a activității de căutare a unei persoane dispărute, în raport de circumstanțele cazului, Unitatea centrală pentru persoane dispărute poate prelua spre soluționare dosarul dispariției sau poate dispune preluarea acestuia de către o altă unitate teritorială decât cea competentă potrivit ordinii arătate anterior.

În cazul preluării spre soluționare a dosarului dispariției, Unitatea centrală exercită toate competențele prevăzute de lege pentru unitatea teritorială pentru persoane dispărute.

3.2. Ca instrument administrativ de lucru, proiectul introduce conceptul de **dosar al dispariției**. Acesta va fi constituit, de regulă, pentru fiecare persoană dispărută în parte. Atunci când o sesizare privește dispariția mai multor persoane la aceeași dată și în același loc, se constituie un singur dosar al dispariției pentru toate persoanele respective.

Pentru a asigura caracterul continuu al activităților de căutare, sunt impuse *termene periodice de analiză* (cel puțin o dată la 3 luni), competența în acest caz revenind șefului unității teritoriale competente. Acesta urmează a evalua datele și informațiile din dosarul dispariției și de a stabili activitățile ce urmează a fi desfășurate în continuare de către personalul din subordine. Competența de a evalua cazul revine și Unității centrale pentru persoane dispărute, care poate dispune desfășurarea de către unitatea teritorială competentă a unor activități de căutare a persoanei dispărute.

3.3. Membrii de familie ai persoanei dispărute vor avea **dreptul de a fi informați** cu privire la stadiul procedurilor de căutare la cerere, verbal sau, atunci când solicită în mod expres, în scris. De asemenea, membrii de familie pot fi implicați și în activitatea de căutare a persoanei dispărute.

3.4. Trecerea dosarului în evidența pasivă, reprezintă un mecanism administrativ necesar pentru a permite autorității competente redirecționarea resurselor către noile cazuri de dispariție, cunoscut fiind faptul că nici o instituție nu dispune de resurse nelimitate. Este important de menționat că în situația trecerii dosarului în evidența pasivă, *semnalările din bazele de date create în scopul găsirii persoanei dispărute rămân active*, astfel încât, în cazul depistării, autoritățile competente pot lua măsurile prevăzute de lege, în raport de specificul fiecărei situații în parte.

Sunt stabilite termenele de trecere în evidența pasivă a dosarului (pentru minori termenul se calculează de la data când devin majori), precum și elemente de garanție referitoare la **redeschiderea** acestuia atunci când sunt obținute noi date și informații care pot conduce la găsirea persoanei dispărute.

3.5. Dreptul de acces al organului de urmărire penală la dosarul dispariției este reglementat în scopul de a permite acestuia evaluarea în concret a situației, astfel încât să poată decide dacă este necesară preluarea activității de căutare a persoanei dispărute în cadrul procesului penal și desfășurarea acesteia utilizând preponderent instrumentele specifice procedurii penale ori dacă această activitate poate fi continuată la nivelul unității teritoriale competente.

4. Metode specifice activității de căutare a persoanelor dispărute

În cadrul acestui capitol sunt reglementate metodele ce pot fi utilizate de către autoritățile competente pentru a obține date și informații necesare localizării persoanei dispărute.

În general, datele și informațiile necesare găsirii persoanei dispărute sunt date ce privesc viața sa intimă și de familie, descrierea și conduita acesteia, cercul de prieteni și cunoscuți. Prelucrarea acestor categorii de date este esențială pentru găsirea persoanei dispărute. Accesul rapid la aceste categorii de date este esențial pentru găsirea cu celeritate a persoanei dispărute. Nu trebuie uitat faptul că, de foarte multe ori, persoana dispărută se află într-un pericol real. Imposibilitatea dovedirii stării de pericol la momentul primirii sesizării impune însă prezumarea acesteia.

Orice prelucrare de date cu caracter personal, de date privind viața intimă și de familie a unei persoane, se impune a fi realizată în condiții care să asigure protecția acestora. Prelucrarea trebuie să corespundă scopului urmărit, să nu fie excesivă și să fie însoțită de garanții adecvate.

Elementele de protecție juridică au în vedere, în principal, **scopul urmărit**, și anume **eliminarea unei eventuale stări de pericol** (prezumat sau dovedit) privind viața, integritatea corporală sau sănătatea persoanei dispărute.

Spre deosebire de materia penală, cadrul legal privind căutarea persoanelor dispărute nu are ca obiectiv administrarea unor probe care să stabilească vinovăția sau nevinovăția unei persoane. Obținerea datelor și informațiilor privind localizarea persoanelor dispărute nu urmărește formularea unor acuzații penale și nu aduce atingere dreptului la libertate individuală al persoanelor.

De aceea, instrumentele de protecție juridică în materia căutării persoanei dispărute vor cuprinde garanții specifice, diferite de cele instituite în materie procesual penală. Drepturile afectate și scopurile urmărire sunt diferite.

În cazul incidenței dreptului penal, acesta va avea prioritate. Metodele care presupun restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți fundamentale ale omului (denumite în proiect *metode speciale de căutare a unei persoane dispărute*) vor înceta de drept. Locul lor va fi luat de metodele și mijloacele de administrare a probatoriului prevăzute de normele de procedură penală (aspect detaliat la pct. 5 de mai jos).

4.1. Activități investigative pentru obținerea de date și informații

Aceste activități au drept scop obținerea, prin metode specifice muncii de poliție, a unor date și informații privind persoana sesizată ca fiind dispărută.

Metodele utilizate, prin conținutul lor concret, prezintă un grad minim de ingerință, motiv pentru care acestea nu necesită autorizări sau aprobări speciale. Datele și informațiile obținute vor fi protejate potrivit regulilor generale și speciale de protecție a datelor cu caracter personal.

4.1.2. Verificările în bazele de date urmăresc obținerea cu celeritate a unor informații privind persoana dispărută, inclusiv informații care să confirme realitatea sesizării. Se verifică astfel dacă persoana dispărută există, dacă aceasta este în viață, dacă este sau nu în custodia autorităților (reținută/arestată) sau dacă persoana a intrat recent în contact cu autoritățile polițienești (locul și timpul acestor ultime contacte).

Spre exemplu, verificările în evidențele Sistemului național unic pentru apeluri de urgență au ca obiectiv identificarea unei posibile preluări a persoanei dispărute de către ambulanță / SMURD și transportul acesteia la unități sanitare.

4.1.2. Introducerea de semnalări în baze de date reprezintă un mecanism de localizare a persoanei dispărute, care presupune facilitarea accesului autorităților care intră în contact cu o persoană la informația că aceasta este considerată dispărută. Semnalarea va putea avea o relevanță națională (pentru căutare exclusiv pe teritoriul României) sau internațională (prin intermediul Sistemului de Informații Schengen sau a bazelor de date ale Organizației Internaționale de Poliție Criminală – Interpol).

Introducerea unei semnalări în Registrul național de evidență a persoanelor și în Registrul național de evidență a pașapoartelor simple are ca obiectiv transmiterea informației referitoare la căutarea persoanei către toate autoritățile care au competența legală de a accesa aceste registre în exercitarea propriilor atribuții.

4.1.3. Activitățile investigative în teren presupun deplasarea organelor de poliție în teren în vederea culegerii informațiilor necesare. Se instituie obligația verificării cel puțin al locului dispariției, a imobilului unde locuiește efectiv persoana dispărută, a locului unde aceasta își desfășoară în mod obișnuit activitatea, precum și în proximitatea acestora. De asemenea, verificările trebuie extinse la unitățile de primire a urgențelor, compartimentele de primire a urgențelor, unitățile medicale, centrele care asigură deținerea, custodierea sau internarea unor persoane sau alte asemenea unități, aflate pe raza localității unde a avut loc dispariția și, după caz, a celor limitrofe.

În raport de datele și informațiile obținute din aceste „puncte obligatorii de verificare” activitate de căutare va fi extinsă.

Întrucât primele 48 de ore prezintă o importanță deosebită, proiectul impune sarcini de căutare tuturor instituțiilor publice cu atribuții de menținere a ordinii și liniștii publice (unități de poliție, structuri de jandarmi, poliție de frontieră și Poliția Locală). Pentru asigurarea unui răspuns integrat și utilizarea eficientă a resurselor, activitatea de investigare derulată de organele de ordine publică se va realiza la solicitarea și sub coordonarea unității teritoriale competente. Totodată, personalul unității teritoriale competente va avea sarcini de a efectua personal activități investigative în teren.

4.1.3. Consultarea și ridicarea de obiecte, înscrisuri și date informatice. Prin această metodă, polițiștii care desfășoară activitatea de căutare a unei persoane dispărute vor avea posibilitatea de a colecta date și informații de la personale fizice sau juridice în posesia cărora se află acestea. Procedul de obținere al acestor informații este similar celui prevăzut de art.170 din Codul de procedură penală, cuprinzând aceleași garanții (existența unor indicii că acestea pot servi la găsirea persoanei dispărute, restituirea bunurilor după examinare, emiterea de dovezi).

Cu excepția cazurilor în care le este interzis prin lege, persoanele solicitate sunt obligate să permită examinarea sau să predea obiectele sau înscrisurile ori să comunice datele informatice solicitate.

Tehnologia actuală reprezintă o importantă sursă de informații în ceea ce privește localizarea unei persoane în spațiu și timp. Acest instrument trebuie utilizat și de autoritățile care desfășoară activitatea de căutare a unei persoane dispărute.

Societatea actuală, obișnuită cu soluțiile de localizare oferite de sistemele informatice, reclamă necesitatea utilizării de către organele statului a acestor mijloace pentru găsirea persoanelor dispărute.

În consecință, atunci când sunt indicii că pot servi la găsirea persoanei dispărute, organele de poliție trebuie să aibă acces la următoarele categorii de date și informații:

a) *înregistrări audio, video sau foto realizate prin intermediul sistemelor de supraveghere a spațiilor accesibile publicului*

Prelucrarea acestor imagini de către organele de poliție permit identificarea datei și locului prin care a trecut persoana dispărută, oferind inclusiv informații relevante cu privire la persoanele care o însoțesc (persoane care pot reprezenta un pericol la adresa dispărutului). De asemenea, pot fi obținute informații importante privind contextul dispariției (poate indica o lipsire de libertate) sau despre existența unei stări de pericol (persoana a fost lovită, este victima unui accident).

b) *date referitoare la abonați, utilizatori și la serviciile prestate, aflate în posesia sau sub controlul furnizorilor de rețele publice de comunicații electronice sau furnizorilor de servicii de comunicații electronice destinate publicului;*

În această categorie sunt incluse informațiile referitoare la numărul de telefon utilizat de persoana dispărută, la data și locul accesării anumitor servicii.

c) *date privind istoricul localizării dispozitivelor de comunicație electronică, aflate în posesia sau sub controlul furnizorilor de servicii on-line;*

În baza acestui temei legal vor fi obținute date și informații de localizare deținute de operatori, date care **există deja** în posesia acestora. Stocarea acestor date de către operatori se realizează fie în baza unei prevederi legale, fie în baza unei relații contractuale. În consecință, operatori nu vor fi obligați să creeze baze electronice cu asemenea date, obligația acestora fiind limitată doar la comunicarea către autorități a informațiilor deținute. Sunt astfel de date cele generate de către sistemele GPS și asociate utilizării diferitelor servicii on-line (cum ar fi rețelele de socializare sau aplicațiile utilizate pentru navigație GPS).

d) *date de identificare a conturilor de mesagerie electronică, a conturilor utilizate în rețelele de socializare sau ale altor conturi de acces la servicii oferite în mediul on-line, aflate în posesia sau sub controlul furnizorilor serviciilor respective;*

Aceste informații sunt necesare pentru a contacta persoana dispărută sau pentru a putea accesa anumite metode speciale de căutare a persoanei dispărute. Aceste date se referă numai la elementele de identificare a conturilor, neputând fi obținute prin acest mijloc investigativ informații care țin de conținutul convorbirilor (secretul corespondenței nefiind astfel afectat).

e) *date informatice care atestă prezența într-un anumit loc și timp a unei persoane, aflate în posesia sau sub controlul administratorilor sistemelor informatice care colectează asemenea date;*

În această categorie regăsim informații de natura celor din registrele de control al accesului în anumite spații, cele referitoare la utilizarea unui abonament la un mijloc de transport în comun sau achiziționare personalizată a unor bilete.

f) *date din registrul cu numele pasagerilor (PNR) de la operatorii de transport aerian.*

Prin Legea nr. 284/2018 privind utilizarea datelor din registrul cu numele pasagerilor din transportul aerian pentru prevenirea, depistarea, investigarea și urmărirea penală a infracțiunilor de terorism și a infracțiunilor grave, precum și pentru prevenirea și înlăturarea amenințărilor la adresa securității naționale, a fost reglementat un mecanism privind utilizarea datelor din registrul cu numele pasagerilor din transportul aerian pentru prevenirea, depistarea, investigarea și urmărirea penală a infracțiunilor de terorism și a infracțiunilor grave, precum și pentru prevenirea și înlăturarea amenințărilor la adresa securității naționale². Mecanismul instituit de lege nu poate fi utilizat pentru căutarea persoanelor dispărute, date fiind limitările impuse de Directiva 2016/681/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 27 aprilie 2016.

Cu toate acestea, datele din registrul cu numele pasagerilor sunt utile pentru identificarea călătorilor persoanei dispărute, în special în cazul zborurilor cu caracter intern, care nu presupun trecerea frontierei de stat, precum și pentru a cunoaște o eventuală intenție de deplasare a persoanei dispărute.

Accesul la aceste date nu intră în contradicție cu dispozițiile legale naționale și europene la care am făcut anterior referire, fiind, în esență, o soluție legislativă similară celei indicate în cuprinsul art. 1 alin. (2) și (3) din Legea nr. 284/2018, care are la bază dreptul autorităților de a solicita și de a obține date PNR de la transportatorii aerieni în cazuri individuale.

Cu privire toate datele informatice arătate mai sus, proiectul de lege instituie **garanții suplimentare** referitoare la:

1. *volumul acestor date* – solicitarea de date informatice trebuie să indice, în concret, elemente de date sau o combinație a elementelor de date care să permită deținătorilor acestora identificarea persoanelor, dispozitivelor sau a perioadelor de timp la care acestea se referă, fiind exclusă prelucrarea la scară largă a acestor informații de către autoritățile statului;

² Această lege transpune Directiva 2016/681/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 27 aprilie 2016 privind utilizarea datelor din registrul cu numele pasagerilor (PNR) pentru prevenirea, depistarea, investigarea și urmărirea penală a infracțiunilor de terorism și a infracțiunilor grave, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr.119 din 4 mai 2016.

2. *conținutul acestor date* – textul normativ interzice în mod expres utilizarea acestui temei de drept pentru solicitarea de date informatice pentru a căror obținere este prevăzută necesitatea autorizării judecătorului.

4.2. Activități realizate de autoritățile cu atribuții în domeniul asistenței sociale și protecției copilului

Datele statistice disponibile relevă faptul că o mare parte din rândul persoanelor dispărute sunt minori.

Disparițiile de minori reprezintă un fenomen complex, care îmbracă multiple forme, de la o simplă alarmare ce poate fi produsă de eventuale neînțelegeri asupra destinațiilor de zi cu zi ale minorului, la plecările deliberate ale minorilor de la domiciliul familial sau de la centrele de ocrotire având la bază diverse motive de nemulțumire (ce țin atât de climatul emoțional existent în familie sau în centrul de ocrotire, fuga de eventuale abuzuri fizice sau emoționale, aspirațiile/dorințele minorului care uneori se văd limitate în respectivul context) până la forme foarte grave de dispariții precum răpiri, sechestrare pentru exploatare prin muncă, traficare, adopții ilegale etc.

Indiferent ce formă va lua o dispariție sesizată (plecări voluntare, dispariții accidentale sau nevoluntare - rătăcirii, răpire, sechestrare, traficare etc.), *aparitia acestor situații poate releva, de multe ori, existența unor disfuncționalități la nivelul familiei de origine* (deficiențe de comunicare între părinți și copii, lipsa de supraveghere a minorului, existența unor situații tensionate) sau, după caz, existența unor *disfuncționalități la nivel organizatoric* în cadrul centrelor de ocrotire a minorilor sau a altor instituții în care minorul a fost internat.

Studiile efectuate în acest sens la nivelul Poliției Române³ au scos în evidență o perpetuare a caracteristicilor disparițiilor de minori de-a lungul timpului. Din analiza cazuisticii înregistrată de unitățile de poliție s-au conturat 6 tipuri de situații care descriu disparițiile de minori:

1. părăsirea voluntară a domiciliului sau a centrelor de ocrotire;
2. rătăcirea minorilor;
3. alarmări nejustificate, în situații datorate unei lipse de comunicare;
4. producerea unor accidente: înec (cele mai frecvente), electrocutare;
5. luarea unui copil de către un părinte fără consimțământul celuilalt sau fără să anunțe centrul de ocrotire;
6. agresarea copiilor: sechestrare pentru abuz sexual, obligarea la cerșetorie, prostituție, implicare în infracțiuni (de regulă furturi), traficare în afara țării.

În ceea ce privește *situația de agresare a copiilor*, cazuistica ne arată că, în raport cu celelalte tipuri de dispariții, acestea se produc cu cea mai mică frecvență, dar sunt cele care au cele mai grave consecințe asupra minorului

³ În anii 2007, 2009, 2014 și 2019;

și care produc cel mai mare impact public și afectează cel mai mult sentimentul de securitate publică.

În același timp însă, trebuie să ținem seama de faptul că agresarea copiilor este mai frecventă decât pare să arate cazuistica disparițiilor, deoarece în aceste cazuri dispariția este un element secundar, rezultat al comportamentului agresorului, elementul principal fiind intenția și comportamentul agresiv. Spre exemplu, copiii sunt agresați, cu consecințe letale, mult mai frecvent decât se înregistrează în statistica disparițiilor. Aceste situații necesită o analiză profundă și o atenție de prim ordin pentru a elabora măsuri adecvate de prevenire. Practic, în aceste situații nu putem vorbi atât de o prevenire a disparițiilor, cât de o *prevenire generală a agresării copiilor*, de o prevenire a circumstanțelor favorizante pentru acțiunile violente împotriva copiilor.

Potrivit datelor din cazurile de dispariție soluționate, agresarea copiilor s-a produs pe fondul lipsei de supraveghere din partea părinților, a neglijenței acestora în perioada când copiii erau la joacă, la plimbare, la cumpărături sau pe traseul spre școală.

Problema esențială rămâne însă vulnerabilitatea unor copii în fața unor persoane cu grave tulburări comportamentale, dispuse să abuzeze copiii în diferite moduri. Din aceste considerente Poliția Română derulează măsuri specifice de prevenire a criminalității, abordând deopotrivă atât *prevenirea antivictimală* (informarea copiilor cu privire la riscurile implicate de contactul cu persoane necunoscute, informarea părinților cu privire la riscurile nesupravegherii copiilor) cât și *prevenirea antiinfracțională* (în special prin cunoașterea și supravegherea persoanelor care pot prezenta un factor de risc pentru minori).

Un rol important în ceea ce privește promovarea și respectarea drepturilor copiilor îl are **direcția generală de asistență socială și protecția copilului**. Din acest considerent, imediat după sesizarea dispariției unui minor, este necesar ca această structură de specialitate să fie informată cu privire la existența cazului de dispariție, pentru a putea realiza o evaluare a mediului social al minorului (mediul familial, mediul școlar, mediul în care se asigură serviciile de protecție specială) în scopul *identificării cauzelor care au contribuit la dispariția acestuia*.

Pe lângă aspectele de interes pentru activitatea direcțiilor generale de asistență socială și protecția copilului, această evaluare este necesară și utilă atât procesului de căutare derulat de organele de poliție cât și procesului de prevenire a criminalității.

În ceea ce privește **serviciile de tip rezidențial**, este esențial ca acestea, pe toată perioada dispariției unui minor aflat în îngrijirea lor, să se comporte ca „un bun părinte”, sens în care vor avea obligația de a întreprinde, sistematic, demersuri în vederea contactării minorului dispărut.

4.3. Căutarea persoanei în teren, reprezintă un instrument de bază pentru găsirea persoanei dispărute atunci când, potrivit datelor și informațiilor deținute, există posibilitatea ca persoana dispărută să se afle într-un areal determinat.

În raport de circumstanțele particulare ale cazului și resursele avute la dispoziție, căutarea persoanei dispărute în teren poate fi realizată în mai multe modalități: prin căutarea sistematică; căutare de către personalul unității teritoriale competente; căutare de către personalul de ordine publică, în cadrul activităților curente; căutare de către personalul de pază, pe raza obiectivului păzit.

Căutarea sistematică reprezintă cea mai complexă formă de căutare și implică alocarea celor mai multe resurse. De aceea, proiectul stabilește proceduri adecvate pentru a asigura realizarea acestei activități în sistem integrat, stabilind drepturi și obligații pentru mai multe autorități.

Rolul voluntarilor în această activitate este deosebit de important, sens în care proiectul oferă soluții legislative în ceea ce privește implicarea și atragerea acestora în sprijinul efortului autorităților competente. Ca un element de garanție, este necesar ca, din rațiuni care țin de securitatea publică sau a persoanelor, ori de buna desfășurarea a activității de căutare, să poată fi interzisă oricărei persoane participarea la activitatea de căutare sistematică în teren.

Un element important îl reprezintă **efectuarea de verificări în imobile, spații închise sau deschise, vehicule ori alte asemenea**. La elaborarea regulilor privind pătrunderea în locuința oricărei persoane fizice, fără acordul acesteia, precum și în sediul oricărei persoane juridice, fără acordul reprezentantului legal al acesteia au fost avute în vedere prevederile art. 27 alin. (2) lit. b) din Constituția României, republicată. Potrivit normei constituționale, de la principiul inviolabilității domiciliului se poate deroga, **prin lege**, pentru **înlăturarea unei primejdii** privind viața, integritatea fizică sau bunurile unei persoane. Astfel, acest proiect reprezintă acul normativ cu putere de lege cerut de constituție ca temei al derogării.

Astfel, nu va fi necesar acordul atunci când există indicii că viața sau integritatea corporală a persoanei dispărute aflată în spațiul respectiv este în pericol.

De asemenea, având în vedere situația specială a minorilor și persoanelor puse sub interdicție judecătorească, proiectul prevede faptul că organele de ordine publică pot pătrunde într-un spațiu privat, fără niciun acord, pentru a facilita luarea în custodie a acestor persoane dispărute de către reprezentantul legal sau reprezentantul structurii de asistență socială competentă. Ca element de garanție, se impune obligația în sarcina organelor de ordine publică de a solicita predarea în custodia acestora persoanei dispărute, anterior pătrunderii în spațiul privat.

Tot în rândul garanțiilor se înscrie și reglementarea prin lege a procedurii de pătrundere în spațiul privat: obligația de raportare ierarhică, obligația de a părăsi spațiul privat după înlăturarea pericolului, întocmirea unor documente privind această activitate.

5. Metode speciale de căutare a unei persoane dispărute

Metode speciale de căutare a unei persoane dispărute reprezintă în fapt metode de obținere a unor date și informații privind persoana dispărută prin procedee care presupun restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți fundamentale ale omului.

Proiectul reglementează faptul că această restrângere va fi realizată doar atunci când datele și informațiile necesare găsirii persoanei dispărute nu ar putea fi obținute în alt mod sau obținerea în alt mod ar pune în pericol sănătatea, integritatea corporală sau viața persoanei dispărute.

Raportat la conținutul lor concret și modul de punere în practică, aceste metode prin care se obțin date și informații sunt, în mare măsură, similare celor reglementate în cuprinsul altor proceduri, în special procedura penală.

Principala garanție este reprezentată de cerința existenței unei **autorizații emise de un judecător**, care se va pronunța asupra necesității și proporționalității măsurii prin raportare la particularitățile cauzei, importanța datelor și informațiilor care urmează a fi obținute sau pericolul în care se poate afla persoana dispărută. Metodele speciale de căutare a unei persoane dispărute se utilizează în baza autorizației emise de judecătorul de drepturi și libertăți din cadrul tribunalului în a cărei circumscripție se află unitatea teritorială competentă.

Celelalte garanții țin de stabilirea prin lege a *modului de solicitare și emitere a autorizației, termenele limită de acordare a acesteia, precum și de punerea în aplicare a autorizației.*

Tot ca element de garanție, legea impune *încetarea punerii în executare a metodelor speciale de căutare a unei persoane dispărute, înaintea împlinirii termenului prevăzut de autorizație, atunci când persoana dispărută a fost găsită.* Cu privire la aceasta, unitatea teritorială competentă va avea obligația de a informa, de îndată, judecătorul care a emis autorizația.

Consemnarea activităților se va face în documente accesibile persoanelor afectate de aceste măsuri. Totodată, pentru anumite situații, suportul care conține rezultatul metodelor se păstrează la dosarul dispariției, în plic sigilat.

Raportat la caracterul lor, datele și informațiile respective sunt supuse periodic unui proces de analiză (a se vedea art. 15 alin. (4) din proiect) pentru a stabili dacă mai sunt sau nu necesare pentru realizarea activităților de găsire a persoanei dispărute. În cazul în care nu mai sunt necesare, precum și atunci când

dosarul dispariției a fost clasat, *datele și informațiile obținute prin metodele speciale de căutare a unei persoane dispărute se distrug.*

Din perspectiva **dreptului la informare**, unitatea teritorială competentă are obligația de a informa, atunci când sunt cunoscute, persoanele ale căror drepturi și libertăți fundamentale au fost restrânse prin localizarea sau urmărirea prin mijloace tehnice, prin accesul la un sistem informatic sau prin interceptarea comunicațiilor ori a oricărui tip de comunicare la distanță, cu privire la punerea în executare a acestor metode. Legea stabilește și mecanismul procedural în acest sens.

Metodele speciale de căutare a unei persoane dispărute sunt:

- i) localizarea mijloacelor de comunicații electronice;
- j) obținerea datelor de trafic și localizare prelucrate de către furnizorii de rețele publice de comunicații electronice ori furnizorii de servicii de comunicații electronice destinate publicului;
- k) obținerea datelor privind tranzacțiile financiare ale unei persoane;
- l) accesul la un sistem informatic;
- m) interceptarea comunicațiilor ori a oricărui tip de comunicare la distanță;
- n) reținerea, predarea sau percheziționarea trimiterilor poștale;
- o) obținerea datelor privind situația medicală a unei persoane;
- p) percheziția locuinței sau sediului unor persoane.

În cuprinsul art.40 alin. (2) – (9) din proiect este detaliat conținutul acestor metode pentru a asigura predictibilitatea utilizării lor.

Localizarea mijloacelor de comunicații electronice reprezintă o metodă specifică căutării persoanelor dispărute, diferită de localizare și urmărirea tehnică a persoanelor prevăzută de codul de procedură penală. Diferența constă în faptul că, spre deosebire de adresantul normei de procedură penală, locația în care se află persoana dispărută nu este cunoscută. Deși presupune tehnic interceptarea comunicațiilor ori a oricărui tip de comunicare la distanță, prin această metodă *conținutul comunicărilor nu va fi accesibil* organelor de poliție, întrucât vor fi utilizate mijloace tehnice care nu permit aceasta.

Metoda va determina doar locul unde se află telefonul, sistemul informatic ori orice alt mijloc de comunicare utilizat de persoana dispărută sau de persoanele în compania cărora s-ar putea afla persoana dispărută.

În ceea ce privește *datele de trafic și localizare prelucrate de către furnizorii de rețele publice de comunicații electronice ori furnizorii de servicii de comunicații electronice destinate publicului, obținerea datelor privind tranzacțiile financiare ale unei persoane, acces la un sistem informatic, interceptarea comunicațiilor ori a oricărui tip de comunicare la distanță, percheziționarea trimiterilor poștale, date privind situația medicală, percheziția locuinței sau sediului unor persoane* soluțiile legislative sunt similare celor prevăzute de codul de procedură penală.

De la regula obținerii autorizației există o excepție, **justificată de existența unei situații de urgență**. În acest caz decizia privind utilizarea anumitor metode speciale aparține șefului inspectoratului de poliție județean, respectiv al Direcției Generale de Poliție a Municipiului București. Tot din rațiuni de urgență și necesitatea unui răspuns permanent, competența de a dispune măsurile poate fi delegată unui adjunct. În raport de calitatea persoanei se disting două cazuri:

1. Cazul persoanei dispărute.

Raportat la caracterul de excepție al situației, legea oferă **garanții suplimentare** celor prezentate anterior, astfel:

1.1. limitarea categoriilor de persoane dispărute în cazul cărora pot fi utilizate metodele speciale.

Astfel, este necesar ca persoana dispărută să se afle în una dintre următoarele categorii:

- g) minor, indiferent de vârstă;
- h) persoană cunoscută cu antecedente suicidale sau care planifică să se sinucidă;
- i) persoană cu o boală psihică, dizabilitate intelectuală ori fizică gravă ori care suferă de tulburări medicale privind orientarea temporo-spațială;
- j) persoană care urmează un tratament medical a cărui întrerupere îi pune în pericol integritatea corporală, sănătatea sau viața;
- k) persoană pusă sub interdicție judecătorească;
- l) persoană care, în raport de circumstanțele sale particulare, în special de comportamentul său obișnuit sau de contextul dispariției, poate fi considerată că se află într-o situație de pericol iminent în ceea ce privește viața, sănătatea sau integritatea corporală.

1.2. limitarea numărului metodelor utilizate – vor putea fi utilizate doar 3 metode speciale, și anume cele de la art. 38 alin. (1) lit. a)-c) din proiect;

1.3. limitarea persoanelor afectate de metodele utilizate – acestea vor putea viza doar persoana dispărută, nu și altă persoană.

1.4. limitarea perioadei - nu se poate depăși 48 de ore de la momentul sesizării dispariției persoanei respective; pentru datele stocate, perioada nu va depăși a 10-a zi anterioară momentului sesizării dispariției persoanei respective.

1.5. În ceea ce privește datele privind tranzacțiile financiare ale unei persoane, legea impune o restricție suplimentară și anume cea referitoare la conținutul datelor și informațiilor ce pot fi obținute, în sensul că acestea se limitează doar la *momentul și locul* unde a fost realizată de către persoana dispărută sau în numele acesteia o tranzacție financiară sau o altă operațiune efectuată prin intermediul unei instituții de credit, fără a accesa și conținutul concret al acestei tranzacții.

1.6. limita temporală în care pot fi dispuse aceste metode – limita a fost stabilită în considerarea caracterului urgent. Astfel, cele 3 metode speciale de căutare a persoanelor dispărute pot fi dispuse de îndată ce se

constată că sesizarea privind dispariția persoanei este întemeiată, dar nu mai târziu de 24 de ore de la sesizarea dispariției persoanei în cauză.

Sfera garanțiilor este completată cu obligația de a **solicita confirmarea judecătorului**.

Astfel, unitatea teritorială competentă va avea obligația de a solicita, de îndată, confirmarea judecătorului cu privire la utilizarea, în condițiile descrise mai sus, a metodelor speciale de căutare a unei persoane dispărute.

Judecătorul va avea competența de a analiza sub aspectul legalității și proporționalității măsura dispusă de șeful unității de poliție și, în termen de 24 de ore de la înregistrarea solicitării, de a confirma utilizarea metodelor speciale de căutare a unei persoane dispărute și păstrarea materialelor obținute sau, după caz, de a dispune încetarea utilizării acestora și distrugerea materialelor obținute.

Unitatea teritorială competentă va avea obligația de a lua măsuri de punere în aplicare a deciziei judecătorului de încetare a utilizării metodelor speciale de căutare a unei persoane dispărute, imediat după primirea acesteia. O copie a procesului-verbal privind distrugerea se va transmite judecătorului.

2. Cel de al doilea caz privește localizarea unei persoane aflată într-o situație de urgență, persoană care nu este însă dispărută (nefiind întrunite condițiile legale pentru a fi considerată astfel)

Sunt astfel de persoane:

- a) cele aflate într-un mediu care, prin caracteristicile sale, este nefavorabil vieții sau este greu accesibil, precum o zonă muntoasă, mare, curs de apă, peșteră, galerie minieră, tuneluri și alte asemenea – *spre exemplu*: victima unui accident aviatic, victima unui posibil înec în mare sau lac;
- b) cele aflate într-o situație care reclamă acordarea de asistență medicală de urgență pentru salvarea vieții, dar care nu pot sau refuză să comunice locația în care se află – *spre exemplu*:
 - cazul persoanei care apelează o organizație neguvernamentală sau o instituție publică (prin alt sistem decât SNUAU-112) pentru a declara că intenționează să se sinucidă și care refuză să comunice locul în care se află;
 - situația victimei unui accident care, din cauza stării sale de sănătate, nu mai reușește să ofere detalii suplimentare privind locația sa, iar contactul cu autoritățile se realizează altfel decât prin SNUAU-112.

5. Solicitarea și valorificarea sprijinului populației

Pornind de la principiul publicității cazului de dispariție, proiectul detaliază aspectele de natură procedurală referitoare la solicitarea și valorificarea sprijinului populației.

În concret, din considerente ce țin de protecția datelor cu caracter personal, în lege sunt cuprinse categoriile de date ce pot fi date publicității. Sfera acestora este restrânsă la cele necesare și utile declanșării unui proces de căutare. Aceste date vor permite exclusiv identificarea persoanei și nu se referă la elemente privind viața sa privată, intimă sau de familie.

Întrucât nu poate fi obținut acordul persoanei dispărute cu privire la prelucrarea datelor sale, raportat la prezumția existenței unei stări de pericol, în proiect se stabilește faptul că *publicitatea datelor se face din oficiu și fără acordul persoanei vizate sau a reprezentantului său legal*.

Chiar și în situația existenței unui reprezentant legal, în practică au fost întâlnite numeroase situații în care acesta nu a putut fi contactat cu celeritate de către autorități pentru a-și exprima acordul cu privire la mediatizare (ex: cazul părinților plecați în străinătate, a celor care își neglijează în mod constant copii).

Totodată, în cuprinsul proiectului sunt stabilite canalele de comunicare prin care se solicită sprijinul populației.

Pentru a verifica cu celeritate și eficiență informațiile furnizate de cetățeni, se prevede posibilitatea ca, la cererea unității teritoriale competente, personalul de ordine publică să efectueze, în termenul solicitat, verificări pe raza de competență cu privire la informațiile primite.

6. Mecanismul „Alertă dispariție copil”

Acest concept are la bază mecanismul actual ”Alertă răpire copil”, dezvoltat în parteneriat de Poliția Română, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, alte instituții ale statului, precum și organizații neguvernamentale și persoane juridice din diferite sfere de activitate.

Proiectul propune *extinderea actualului mecanism* pentru toate situațiile de dispariție a copiilor, valorizarea bunelor practici în domeniu și simplificarea procedurii de adeziune la acest mecanism, pentru a facilita implicarea unui număr cât mai mare de persoane interesate și atragerea unor resurse sporite.

Pentru a da eficiență mecanismului și a valoriza caracterul de excepție al situației, astfel încât să fie în mod real captată atenția publicului, mecanismul se va declanșa doar atunci când *există indicii că minorul dispărut se află într-o situație de pericol în ceea ce privește viața, sănătatea sau integritatea corporală*.

Situația de pericol se apreciază în raport de mai multe criterii, prevăzute în mod expres de lege, care țin de circumstanțele particulare ale minorului dispărut și/sau contextul dispariției acestuia.

În concret, acest mecanism reprezintă o publicitate intensivă a cazului de dispariție, urmărind obținerea în regim de urgență, la nivel local sau

național, a sprijinului persoanelor partenere și a populației pentru găsirea unor minori.

Ca element de noutate urmează a fi utilizat inclusiv sistemul "RO-ALERT", constituit potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 46/2019 privind operarea Sistemului de avertizare a populației în situații de urgență „RO-ALERT”.

7. Proceduri în cazul sesizării unor fapte penale

Anumite cazuri de dispariție sunt în strânsă conexiune cu fapte penale. Acest aspect atrage aplicabilitatea normelor de drept penal și de procedură penală, precum și a celor referitoare la competența organelor de urmărire penală.

Având în vedere preeminența dreptului penal în raport cu procedurile civile și administrative, prezentul proiect reglementează următorul mecanism de lucru:

- a) organele administrative au obligația de a întreprinde, de îndată, procedurile de căutare a persoanei dispărute potrivit unor reguli administrative, până la preluarea cazului de către procuror și continuarea activităților de căutare a persoanei dispărute în cadrul procedurilor penale;
- b) organele administrative au obligația de a pune în executare solicitările organului de urmărire penală privind căutarea persoanei dispărute conform unor proceduri administrative.

În consecință, de la data preluării dosarului, obligația privind căutarea persoanei dispărute revine organului de urmărire penală care a preluat dosarul dispariției. Astfel, proiectul elimină situația conflictului negativ de competență și a vidului de timp în activitatea de căutare a persoanei dispărute ce ar putea să apară în cazul transferului administrativ al cauzei la o autoritate la alta (dezinvestirea unei autorități are loc numai după investirea celeilalte). Se pune din nou accent pe prezumata stare de pericol în care se află persoana dispărută.

O situație aparte o reprezintă activitățile de căutare ce presupun utilizarea metodelor speciale de căutare a unei persoane dispărute. Proiectul prevede în mod expres că utilizarea acestor metode încetează de drept la preluarea dosarului de către organul de urmărire penală, întrucât, în acest caz, sunt aplicabile procedeele probatorii prevăzute de Codul de procedură penală, procedee ce înglobează inclusiv garanții din perspectiva acuzațiilor în materie penală.

8. Măsurile care trebuie luate în cazul găsirii persoanelor dispărute

Acest capitol abordează aspecte referitoare la:

- persoane dispărute care trebuie doar localizate (aduși);

- persoane dispărute care, după localizare, trebuie internate în instituții sau unități sanitare;

- minori sau persoane puse sub interdicție care, după localizare, trebuie reîntoarse alături de reprezentanții lor legali.

Proiectul oferă soluții legislative diferite în raport de categoria din care face parte persoana dispărută (ex: adult, minor, persoană pusă sub interdicție).

Măsurile sunt similare celor adoptate la nivelul tuturor statelor Uniunii Europene, fiind compatibile cu cele ce trebuie luate în situația obținerii unui rezultat pozitiv în cazul unei semnalări privind persoane dispărute introdusă în Sistemul Informatic Schengen.

Suplimentar, pentru a valorifica drepturile copilului, se instituie obligația ca, după găsirea minorului, direcția generală de asistență socială și protecția copilului să realizeze, din oficiu, o evaluare psihosocială a acestuia în vederea identificării unor eventuale cazuri de abuz, neglijare, exploatare sau a oricărei forme de violență și dispunerii măsurilor de protecție corespunzătoare.

9. Evidențe specifice activității de căutare a persoanelor dispărute

În acord cu cadrul general privind protecția datelor cu caracter personal, sunt reglementate aspecte referitoare la bazele de date privind:

- d) persoanele dispărute;
- e) persoane cu identitate necunoscută;
- f) rămășițe umane neidentificate.

Constituirea acestor baze de date se va face cu respectarea prevederilor Legii nr. 363/2018 privind protecția persoanelor fizice referitor la prelucrarea datelor cu caracter personal de către autoritățile competente în scopul prevenirii, descoperirii, cercetării, urmăririi penale și combaterii infracțiunilor sau al executării pedepselor, măsurilor educative și de siguranță, precum și privind libera circulație a acestor date, în considerarea faptului că astfel de prelucrări *constituie prelucrări efectuate în scopul prevenirii infracțiunilor, precum și realizării activităților de menținere și asigurare a ordinii și siguranței publice.*

Astfel, pentru fiecare bază de date sunt stabilite elementele de conținut (categoriile de date cu caracter personal prelucrate) și termenii de stocare.

Totodată este instituit „*Dosarul persoanei expusă riscului de dispariție*”, ca instrument la dispoziția autorităților competente pentru găsirea cu celeritate a unor persoane expuse riscului de dispariție.

Sunt considerate persoane expuse riscului de dispariție:

1. copilul care beneficiază de protecția specială prevăzută de Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului, republicată, cu modificările și completările ulterioare;

2. persoana internată medical, potrivit Legii sănătății mintale și a protecției persoanelor cu tulburări psihice nr. 487/2002, republicată.

Ca element de protecție a datelor cu caracter personal și garanție cu privire la prelucrarea neexcesivă a acestor date, dosarul se va constitui la nivelul autorităților ce au în îngrijire/supraveghere aceste persoane. Procurorul și organele de poliție competente vor avea acces la date doar în situația dispariției persoanei în cauză.

Prin ordin comun al ministrului afacerilor interne, ministrului muncii și protecției sociale și ministrului sănătății urmează a fi stabilite aspecte administrative și procedurale privind cooperarea între organele de poliție și instituțiile ce gestionează dosarele, constituirea dosarului persoanei expuse riscului de dispariție, precum și măsurile de confidențialitate și securitate a datelor și informațiilor din cuprinsul dosarului.

10. Cooperarea internațională

În acest capitol sunt cuprinse aspecte privind:

- primirea și formularea unor cereri de asistență;
- transmiterea semnalărilor în baze de date internaționale.

Se instituie obligația pentru Poliția Română de a răspunde cererilor de asistență formulate de către autorități competente din alte state, referitoare la căutarea pe teritoriul României a unor persoane dispărute, cu aplicarea corespunzătoare a prevederilor *Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 103/2006 privind unele măsuri pentru facilitarea cooperării polițienești internaționale, cu modificările și completările ulterioare*.

Totodată, se creează posibilitatea ca Poliția Română să solicite sprijin autorităților competente din alte state în vederea găsirii persoanei în cauză, comunicând acestora datele și informațiile necesare în acest sens.

11. Plângerea împotriva măsurilor luate sau dispuse în temeiul legii

Este reglementată procedura administrativă referitoare la plângerea împotriva măsurilor adoptate de organele de poliție în cadrul procedurilor de căutare a persoanelor dispărute.

Este recunoscut dreptul oricărei persoane interesate de a face plângere. Vor fi aplicabile regulile Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, cu mențiunea că termenele de soluționare specifice recursului grațios au fost reduse de la 30 de zile la 10 zile, în considerarea importanței asigurării celerității procedurii de căutare.

Se realizează astfel, pe de o parte, protecția persoanei vătămate și a administrației, iar pe de altă parte, degrevarea instanțelor judecătorești de contencios administrativ de acele litigii care pot fi soluționate pe cale administrativă, dându-se expresie principiului celerității

12. Infrațiuni

Raportat la specificul activității se propune incriminarea ca infracțiune a faptelor de:

- a) sesizare nejustificată a dispariției unei persoane;
- b) obstrucționare a procedurilor de căutare.

Regimul sancționator este similar celui instituit în cazul infracțiunilor contra înfăptuirii justiției prevăzute de art. 268 (inducerea în eroare a organelor judiciare), art. 271 (obstrucționarea justiției) și art. 273 (mărturia mincinoasă) din Codul penal.

Prin incriminarea acestor fapte se urmărește constituirea unor noi garanții menite a facilita procesul de salvare a vieții, sănătății și integrității corporale a persoanei dispărute.

Pericolul social abstract al acestor fapte justifică pedepsirea acestora prin instrumente de drept penal.

13. Dispoziții tranzitorii și finale

În acest capitol sunt reglementate termenele pentru adoptarea normelor subsecvente.

Totodată este prevăzută sarcina analizării tuturor cauzelor privind persoanele dispărute aflate în lucru în vederea stabilirii incidenței prevederilor noii reglementări.

În ceea ce privește *constituirea structurilor specializate privind căutarea persoanelor dispărute*, proiectul de lege stabilește că această măsură se realizează prin suplimentarea, în condițiile legii, a posturilor repartizate Poliției Române. Suplimentarea este necesară în contextul în care actul normativ propune o *nouă abordare în domeniu*, ce presupune organizarea unor structuri distincte, specializate în căutarea persoanelor dispărute.

Termenul de 4 luni pentru intrarea în vigoare a legii este necesar pentru a permite autorităților constituirea structurilor specializate, încadrarea și dotarea corespunzătoare a acestora, precum și pentru adoptarea actelor normative subsecvente.

3. Alte informații

3. Impactul socio-economic al proiectului de act normativ						
1. Impactul macroeconomic	Proiectul de act normativ nu se referă la acest subiect.					
1 ¹ . Impactul asupra mediului concurențial și domeniului ajutoarelor de stat	Proiectul de act normativ nu se referă la acest subiect.					
2. Impactul asupra mediului de afaceri	Proiectul de act normativ nu se referă la acest subiect.					
2 ¹ . Impactul asupra sarcinilor administrative	Proiectul de act normativ nu se referă la acest subiect.					
2 ² . Impactul asupra întreprinderilor mici și mijlocii	Proiectul de act normativ nu se referă la acest subiect.					
3. Impactul social	<p>Implementarea cadrului organizațional și utilizarea instrumentelor prevăzute de proiectul de lege are efecte pozitive directe, pe termen lung, asupra gradului de siguranță a cetățenilor în general și, cu precădere, a categoriilor sociale vulnerabile în raport cu factorii care determină sau contribuie la dispariția persoanelor, cum sunt minorii sau persoanele cu dizabilități fizice sau intelectuale.</p> <p>După adoptare și implementarea mecanismelor prevăzute de proiectul de lege, este preconizată, atât pe termen scurt cât și pe termen lung, creșterea numărului de persoane găsite în primele 48 de ore de la sesizarea dispariției acestora.</p>					
4. Impactul asupra mediului	Proiectul de act normativ nu se referă la acest subiect.					
5. Alte informații						
4. Impactul financiar asupra bugetului general consolidat, atât pe termen scurt, pentru anul curent, cât și pe termen lung (pe 5 ani)						
- mii lei -						
Indicatori	Anul curent	Următorii 4 ani				Media pe 5 ani
	2019	2020	2021	2022	2023	
1	2	3	4	5	6	7

1. Modificări ale veniturilor bugetare, plus/minus, din care:						
a) buget de stat						
(i) impozit pe profit						
(ii) impozit pe venit						
b) bugete locale						
(i) impozit pe profit						
c) bugetul asigurărilor sociale de stat						
(i) contribuții de asigurări						
2. Modificări ale cheltuielilor bugetare, plus/minus, din care:						
a) buget de stat, din acestea						
(i) cheltuieli de personal	-	- 26.655,13	- 26.655,13	- 26.655,13	- 26.655,13	- 21.324,104
(ii) bunuri și servicii	-	- 7498,4	-	-	-	- 1.499,68
(iii) transferuri între unități ale administrației publice						
b) bugete locale						
(i) cheltuieli de personal						
(ii) bunuri și servicii						
c) bugetul asigurărilor sociale de stat						
(i) cheltuieli de personal						
(ii) bunuri și servicii						
3. Impact financiar, plus/minus, din care: (venituri-cheltuieli)						
a) buget de stat						
b) bugete locale						
c) bugetul asigurărilor sociale de stat						

4. Propuneri pentru acoperirea creșterii cheltuielilor bugetare	
5. Propuneri pentru a compensa reducerea veniturilor bugetare	
6. Calcule detaliate privind fundamentarea modificărilor veniturilor și/sau cheltuielilor bugetare	<p>În urma analizei efectuate la nivelul Poliției Române, a rezultat faptul că operaționalizarea structurilor specializate pentru căutarea persoanelor dispărute (structuri la nivel de birou în cele 41 de județe, în cele 6 sectoare ale municipiului București și în cadrul IGPR) implică următoarele costuri:</p> <ul style="list-style-type: none"> • Resurse umane: <ul style="list-style-type: none"> - suplimentarea cu 48 funcții de șef birou, cu un impact bugetar lunar estimat la 451.243 lei (5.414.916 lei - anual); - suplimentarea cu 146 funcții de ofițer de poliție, cu un impact bugetar lunar estimat la 1.102.486 lei (13.229.832 lei - anual); - suplimentarea cu 141 funcții de agent de poliție, cu un impact bugetar lunar estimat la 667.532 lei (8.010.384 lei - anual); <p>rezultând un cost total lunar aferent celor 335 de funcții suplimentare, estimat la 2.221.261 lei (aproximativ 467.083 Euro), iar anual de 26.655.132 lei (aproximativ 5.604.998 Euro) .</p> • Resurse logistice: <ul style="list-style-type: none"> - suplimentarea cu 48 autospeciale 4X4 (81.000 lei cu TVA/buc), cu un cost total de 3.888.000 lei cu TVA; - suplimentarea cu 48 autospeciale (52.300 lei cu TVA/buc), cu un cost total de 2.510.400 lei cu TVA; - suplimentarea cu 335 stații de lucru (2.000 lei/buc. cu TVA), cu un cost total de 670.000 lei cu TVA; - suplimentarea cu 43 multifuncționale - fax/imprimantă/ copiator (10.000 lei/buc. cu TVA), cu un cost total de 430.000 lei cu TVA; <p>rezultând un cost total estimat la 7.498.400 lei cu TVA (aproximativ 1.576.751 Euro).</p>
7. Alte informații	
5. Efectele proiectului de act normativ asupra legislației în vigoare	
1. Măsuri normative necesare pentru aplicarea prevederilor proiectului de act normativ:	Proiectul de act normativ nu se referă la acest subiect.

<p>a) acte normative în vigoare ce vor fi modificate sau abrogate, ca urmare a intrării în vigoare a proiectului de act normativ;</p> <p>b) acte normative ce urmează a fi elaborate în vederea implementării noilor dispoziții.</p>	
1 ¹ . Compatibilitatea proiectului de act normativ cu legislația în domeniul achizițiilor publice	Proiectul de act normativ nu se referă la acest subiect.
2. Conformitatea proiectului de act normativ cu legislația comunitară în cazul proiectelor ce transpun prevederi comunitare	Proiectul de act normativ nu se referă la acest subiect.
3. Măsurile normative necesare aplicării directe a actelor normative comunitare	Proiectul de act normativ nu se referă la acest subiect.
4. Hotărâri ale Curții de Justiție a Uniunii Europene	Proiectul de act normativ nu se referă la acest subiect.
5. Alte acte normative și/ sau documente internaționale din care decurg angajamente	Prezentul proiect de act normativ respectă drepturile fundamentale și principiile consacrate în Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.
6. Alte informații	
6. Consultările efectuate în vederea elaborării proiectului de act normativ	
1. Informații privind procesul de consultare cu organizații neguvernamentale, institute de cercetare și alte organisme implicate.	
2. Fundamentarea alegerii organizațiilor cu care a avut loc consultarea, precum și a modului în care activitatea acestor organizații este legată de obiectul proiectului de act normativ.	
3. Consultările organizate cu autoritățile administrației publice locale, în situația în care proiectul de act normativ are ca	Proiectul se transmite spre consultare structurilor asociative ale autorităților administrației publice locale.

obiect activității ale acestor autorități, în condițiile Hotărârii Guvernului nr 521/2005 privind procedura de consultare a structurilor asociative ale autorităților administrației publice locale la elaborarea proiectelor de acte normative.	
4. Consultările desfășurate în cadrul consiliilor interministeriale, în conformitate cu prevederile Hotărârii Guvernului nr. 750/2005 privind constituirea consiliilor interministeriale permanente.	Proiectul de act normativ nu se referă la acest subiect.
5. Informații privind avizarea de către: a) Consiliul Legislativ b) Consiliul Suprem de Apărare a Țării c) Consiliul Economic și Social d) Consiliul Concurenței e) Curtea de Conturi	- Avizul Consiliului Legislativ nr._____/_____. - Avizul Consiliului Suprem de Apărare a Țării nr._____/_____. - Avizul Consiliului Superior al Magistraturii nr._____/_____.
6. Alte informații	
7. Activități de informare publică privind elaborarea și implementarea proiectului de act normativ	
1. Informarea societății civile cu privire la necesitatea elaborării proiectului de act normativ	Proiectul a fost supus procedurii de transparență decizională, potrivit Legii nr.52/2003, și publicat pe pagina de internet a M.A.I. în data de 01 august 2019.
2. Informarea societății civile cu privire la eventualul impact asupra mediului în urma implementării proiectului de act normativ, precum și efectele asupra sănătății și securității cetățenilor sau diversității biologice	Proiectul de act normativ nu se referă la acest subiect.
3. Alte informații	
8. Măsuri de implementare	

1. Măsurile de punere în aplicare a proiectului de act normativ de către autoritățile administrației publice centrale și/sau locale – înființarea unor organisme sau extinderea competențelor instituțiilor existente	Punerea în aplicare a dispozițiilor propuse prin acest proiect presupune organizarea unor structuri specializate în cadrul Poliției Române, atât la nivel central (în cadrul Inspectoratului General al Poliției Române) cât și în teritoriu (la nivelul fiecărui inspectorat județean de poliție și la nivelul Direcției Generale de Poliție a Municipiului București).
2. Alte informații	

În considerarea celor menționate, a fost elaborat **proiectul de Lege privind căutarea persoanelor dispărute**, pe care-l supunem Guvernului spre aprobare.

MINISTRUL AFACERILOR INTERNE

ION MARCEL VELA

AVIZĂM FAVORABIL

DIRECTORUL SERVICIULUI DE TELECOMUNICAȚII
SPECIALE

PREȘEDINTELE AUTORITĂȚII NAȚIONALE DE
SUPRAVEGHERE A PRELUCRĂRII DATELOR CU
CARACTER PERSONAL

ANCUȚA GIANINA OPRE

MINISTRUL TRANSPORTURILOR, INFRASTRUCTURII ȘI
COMUNICAȚIILOR

MINISTRUL LUCRĂRILOR PUBLICE, DEZVOLTĂRII ȘI
ADMINISTRAȚIEI

LUCIAN NICOLAE BODE

ION ȘTEFAN

MINISTRUL MUNCHII ȘI PROTECȚIEI SOCIALE

MINISTRUL SĂNĂTĂȚII

VICTORIA VIOLETA ALEXANDRU

VICTOR SEBASTIAN COSTACHE

MINISTRUL AFACERILOR EXTERNE

MINISTRUL FINANȚELOR PUBLICE

BOGDAN LUCIAN AURESCU

VASILE-FLORIN CÎȚU

MINISTRUL JUSTIȚIEI

MARIAN CĂTĂLIN PREDOIU